

Vestnik Saleszijanski

KO NE MOREŠ REČINE

PRED TVOJIMI VRATI

Včasih se mi je zdelo kar nekam nedostojans-
tveno, da Cerkev daje v svetem letu tak
pomen odpiranju vrat in hoji skozi sveta
vrata.

2 Pa sem začel opazovati življenje.

V preprostih naseljih, še posebej če je veliko
družin, je kar pogostna navada, da se otroci
in mladi radi zadržujejo sede na domačem
pragu: za hrbtom zavetje doma, spredaj
pogled v dogajanje v svetu.

Ko sem opravljal svoje poslanstvo v domo-
vih, sem pogostoma naletel, da so se mladi
najrajši zadrževali sede na stopnišču pred
glavnim vhodom ali na pragu svoje sobe:
tako lepo je biti na cilju in občestvovati s
prijatelji.

V preteklosti so imele skorajda vse cerkve
posebej lepa vhodna vrata in izrazito poudar-
jen prag. Vrata sama so dala slutiti, da
vstopamo skozi nje v poseben prostor, v
neko sveto območje.

Naj priznam, da me pri slovenskem obredu
novomašnega slavlja najbolj prevzame
starševski blagoslov novomašnika na hišnem
pragu, ko roditelja blagoslovita »sad svojega
telesa«, ga na neki način prepustita Gospo-
du, ki bo poslej po njegovih ustih govoril »to
je moje Telo«, in sicer v evharističnem in
darovanjskem pomenu besede. Zares, če
duhovnikova oseba ne ostane »Jezusovo
telo«, ne more dosežati notranje izpolnitve.

In ta Kristus, ki si privzema nas za svoje telo,
je vedno znova na delu. Ko vstopamo skozi
»sveta vrata«, se zavedamo, da je to v resnici
on; zato puščamo zunaj svoj stari jaz, svoje
načrte in se poistimo z Jezusovimi načrti, z

GOSPOD

Jezusovo mislijo, z njegovo daritvijo na križu.
Da, resnična vrata oziroma resnični prehod v
pravo življenje je samo Kristus.

V luči tega dogodka še globlje dojemamo
pomen posebnih služb v Cerkvi in redovnih
skupnostih. Naša salezijanska družina se v
tem velikem jubilejnem letu veseli, da nam je
Gospod postavil nova »vrata« za vstopanje v

don Boskovo občestvo in njegovega duha. Imenovan je bil nov višji redovni predstojnik naše inšpektorialne skupnosti, in sicer v osebi **sobrata Lojzeta Dobravca**, ravnatelja velike salezijanske ustanove v Želimljem. Ob prazniku naših zavetnikov sv. bratov Cirila in Metoda 5. julija bo nastopil v tej novi službi in posebej nam vsem pomagal, da bi se počutili doma, znotraj, na varnem, v lepem občestvo- vanju in tako ljudem prinašali veselje vzgojne navzočnosti in odrešenjske milosti. Molili bomo zanj, da bi zlasti mladini omogočal

vstop, da bi v njem vsi uzrli povabilo na vstop v dom, v občestvo, v svetišče, v novo skupnost, v odrešeno stvarnost. Molili bomo zanj, da bi mogel biti nenehno odprt za Božje delovanje.

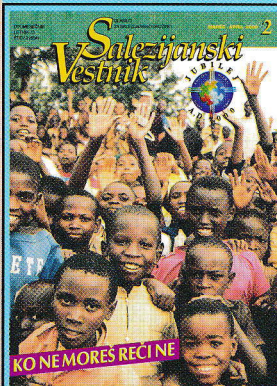
Z novim letom 2000 je prevzel službo upravljanja časnih dobrin naše inšpekto- rialne skupnosti iz rok sobrata Slavka Pajka dose-

danji želimeljski ekonom **sobrat Blaž Cuder- man**. Gre za veliko in izredno zahtevno nalogo: kot sv. Jožef za sv. Družino tako mora on skrbeti za veliko salezijansko družino in njeno poslanstvo. Velikega vzgoj- nega poslanstva, ki sta nam ga zaupala Bog in Cerkev, ne moremo opravljati brez mate- rialnih sredstev. Hvala tudi vam vsem, ki to razumete. Posebej vam bo on na voljo pri opravljanju vaših dobrih del.

Veliki jubilej prinaša zares veliko dogodkov, odpira veliko »novih vrat«. Naj nas vse vodijo h Kristusu, ki je z zmago nad grehom in smrtjo odprl vrata večnosti, vrata nebes. Zato kristjani nenehno pojemo svojim poveličanim bratom in sestram: odprite mi vrata pravičnosti.

Iz srca želim vsem, da bi bili vedno znotraj odrešenjskega dogajanja.

Stanislav Hočevar, inšpektor
Ljubljana, svečnica 2000

Otroci Burundija, med katerimi delujejo štirje slovenski salezijanci.

Nagradno vprašanje: Kateri misijonar je na naslovni sliki v ozadju (z belo čepico)?

Rešitev pošljite na uredništvo SV.

V tej številki:

dg MISIJON NA NOTRANJSKEM	4
EMANUELA IN JUBILEJNI ZNAK	7
Miran Sajovic ODKRIVAJ ZNAMENJA	10
Sv. Janez Bosko BOG JE USMILJEN	12
Reportaža - Stanislav Hočevar IZZIV ČASA IN KRAJA	14
Martin Lisec MLADI IN (NE)USPEH	18
Družina Perko ZAPUSTITI, KAR IMAM NAJRAJE	20
Vilko Poljanšek KO NE ZNAŠ REČI NE	23
Razni PRIZNANJE ZA POVERJENIKE	29

3

Naslov: SALEZIJANSKI VESTNIK ● RAKOVNIŠKA 6
● p.p.2404 ● 1001 LJUBLJANA ● telefon: 061/127 30 28
● dvomesečnik ● 2/2000, letnik 73 (štev. 504) ● Glasilo za salezijansko družino ● Izdaja Salezijanski inšpektorat v Ljubljani ● Ureja uredniški odbor ● Glavni urednik: Janez Potočnik ● Grafična priprava in založba: Založba Salve, Ljubljana ● Lektorira: Stanislav Duh ● Tisk: Tiskarna Ljubljana, d.d. ● ISSN 0353-0477 ● www.salve.si/vestnik

Na podlagi 25. člena Zakona o DDV se za tisk revij obračunava in plačuje DDV po stopnji 8%.

MISIJON NA NOTRANJSKEM

V pripravi na sveto leto 2000 smo se v naši dekaniji odločili, da se bomo pripravili na ta veliki dogodek z misijonom. V vseh treh župnijah so misijon vodili salezijanski sobratje.

U nec

Najprej je bil misijon na UNCU (22.-31. oktober). Geslo misijona je bilo: *Da bi imeli življenje!* Misijonarji so želeli nagovoriti predvsem zakonce, mladino, bolne in ostarele, samske in ovdovele, šolsko mladino. Misijonarja sta bila Janez Potočnik in Stane Okorn, salezijanki s. Marta Zadavec in s. Mojca Šimenc pa sta imeli pripravo za starše mlajših otrok in pripravo otrok in birmancev na spoved. Gospod inšpektor je vodil zaključno slovesnost, popoldne ob treh pa je sledila še posvetitev posameznikov in družin Jezusovemu in Marijinemu srcu.

Obiskali so vse bolnike in starejše. Zaključek misijona je bil združen s praznovanjem župnijske zavetnice Marije Brezmadežne.

Cerknica

Ni se še končal misijon v GRAHOVEM, ko se je že začel v CERKNICI (11.-19. december). Božjo besedo sta *lomila* in vzpodbudne misli trosila inšpektor Stanislav Hočevar in Branko Balažič. Rdeča nit misijona je bila: *Da bi imeli življenje.* Ob začetku misijona je vsaka družina dobila blagoslovljeno misijsko svečko, ob kateri naj bi se zbirala vsak dan pri skupni molitvi. Pred jutranjo mašo je bilo vsak dan uvajanje v molitve in priprava na spoved. Popoldne ob štirih so se vsak dan zbirale posamezne skupine osnovnošolcev, opravile so spoved in ob petih sodelovale pri maši, pri kateri so mladi nekatere pesmi spremljali s kitarami. Po maši je bila prilžnost za osebni pogovor z misijonarjem. Vsak večer je potem sledilo predava-

nje za razne skupine: dr. Metka Klevišar je nagovorila starejše - *Reci da svojemu življenju*; misijonar Hočevar je spregovoril župnijskim sodelavcemo *sodelovanju, pričevanju in ustvarjanju občestva*; dipl. univ. soc. ped. Divna Klanfar je govorila staršem mlajših otrok - *Vsi smo bili nekoč otroci*; dr. Angelca Žerovnik je vzpodbujala k *Vzgoji za življenjsko odprtost in optimizem v družini*; starše birmancev sta nagovorila zakonca Jeromen - *Mladi med družino, Cerkvijo in družbo*; dr. Darinka Klančar pa je "vpraševala" starše in mladostnike - *Družina, ali si moj dom?* Za sklep misijona sta pri osmi maši prepevala mladinski in otroški zbor, pesmi pa je spremljal orkester, ob desetih pa mešani zbor.

Želimo si, da bi misijon nagovoril zlasti družine, da bi začutile nov čas in novega duha, ki naj pripomore k večjemu medsebojnemu razumevanju in sodelovanju.

dg

Grahovo

V GRAHOVEM je bil misijon od 4. do 12. decembra. Tam sta misijonarila Stanislav Duh in Ivan Turk. V času misijona so se predstavili birmanci. En dan je bil posvečen celodnevnevu češčenju. Zakonca Lajevec iz Ljubljane sta imela stanovski govor za starše, zakonce in mladino.

Trstenik

TEMELJNI
KAMEN

Ko je bil novembra 1999 v Sloveniji na obisku vrhovni predstojnik salezijancev J. E. Vecchi, je ob srečanju s sobraty na Rakovniku v sredo 24. novembra med sv. mašo blagoslovil tudi temeljni kamen za prizidek doma starejših sobratov na Trsteniku. V tem času se zaključuje ves postopek za pridobitev dovoljenj in s prihodom pomladi naj bi se začela tudi prva zemeljska dela. V mesecu maju bo slovesnost blagoslovitve temeljnega kamna in do jeseni naj bi stavba že dobila streho. Spoštovani, vsem vam toplo priporočamo gradnjo tega prepotrebne doma za tiste sobrate, ki so svoje življenje izčrpali v apostolskem delovanju po župnijah in za mlade, zdaj pa v ta namen darujejo svojo ostarelost, molitve in trpljenje.

Darove lahko oddaste osebno na Trsteniku, po poštni nakaznici na naslov: Srečko Golob, Trstenik 23, 4204 Golnik, ali pa na naš žiro račun

51800-620-336
05 1200119-15059
s pripisom »Trstenik«.

SALEZIJANCI SE VRAČAJO

V ponedeljek 24. januarja 2000, na sam praznik sv. Frančiška Saleškega, smo v Celju med sv. mašo najprej slovesno blagoslovili kapelo in prostore, kjer bo skupnost treh salezijancev (Stanislav Duh, Slavko Pajk in Janez Krnc), potem pa smo se preselili še v naše nove prostore SKALA-PUM in z navdušenjem »požegnali« tudi te. Sobratom salezijancem, ki so se tudi udeležili blagoslova, smo na kratko predstavili program SKALA-PUM,

ki smo gav sklopu Zavoda Janeza Smrekarja začeli izvajati 1. februarja. Čutiti je bilo navdušenje nad našo novo dejavnostjo.

Tudi v celotni celjski regiji so naš prihod pozdravili z velikim veseljem, prav tako pa je čutiti tudi velika pričakovanja od programa samega. Mentorji SKALE-PUMA pričenjamo delo z zaupanjem, da bo tudi Gospod obilno blagoslovljal naše delo (o sami dejavnosti več v naslednji številki Vestnika). Veronika

5

DOMINIKOV DOM
DOBIVA KAPELO

Že sedem let se vrstijo skupine mladih, otrok in staršev na duhovne vikende, počitnice, seminarje in druga srečanja v *Dominikovem domu* na Pohorju. Zelo lepo se počutijo v prijetnem okolju zelenih pohorskih gozdov ali zasneženih smučin. Po ureditvi prostorov za bivanje, dvorišča, igrišča z ograjami in zunanje razsvetljave smo zadnjo jesen začeli graditi prizidek za kapelo in večnamensko dvorano. Poleg

skupnega delovnega in družabnega prostora dom nujno potrebuje tudi liturgični prostor za obhajanje sv. maše, za skupno in osebno molitev. V don Boskovem preventivnem vzgojnem sistemu je duhovna sestavina bistvena.

Prizidek Dominikovega doma bo imel dve nadstropji. V kleti bo večnamenska dvorana, v pritličju pa kapela, dva spovedna kabineta in zakristija. Kljub pospešenemu delu je gradbenice prehitel

Lj. Sv. Jakob

Lj. Gornji trg

SREČANJE ANIMATORJEV

"Vsakdo, naj bo mlad ali star, lahko spremeni delček sveta – lastno srce." Ob tej misli se je v soboto 15. januarja zaustavilo lepo število mladih animatorjev iz vse Slovenije, ki že nekaj let sodelujejo s sestrami HMP. Pod streho oz. v toplo dvorano jih je gostoljubno sprejela župnija Sv. Jakoba v Ljubljani. V okviru svojega letošnjega vzgojnega načrta so razmišljali o spoznav-

anju in sprejemanju sebe ter o konkretnih oblikah prizadevanja za osebno rast. Izmenjali so si tudi nekaj izkušenj s področja svojega dela, med katerimi so z velikim zanimanjem prisluhnili vrstnikom iz Murske Sobote, ki so jim predstavili svoje glasilo. Srečanja bodo nadaljevali po področjih, poleti se, kolikor bo mogoče, dobijo na svetovnem dnevu mladih v Rimu, jeseni pa bodo skupaj načrtovali priprave na zahvalni dan mladih in HMP.

ENODNEVNI TEČAJI

Skupnost HMP na Gornjem trgu v Ljubljani je v soboto 5. februarja pripravila enodnevni gospodinjski tečaj za žene. To je bilo prvič, a po tej krstni izkušnji pravijo, do je bilo ozačje družinsko in delavno, da so bile tako voditeljice kot udeleženke zadovoljne in seveda ... da bi ga morda še kdaj ponovile.

mš

mš

Pohorje

novembrski sneg. Po nekaj dneh presledka so tesarji le uspeli postaviti ostrežje z zasilno kritino. V drugi polovici januarja pa so se lotili dela krovci. Če bo šlo vse po sreči, bodo novi prostori urejeni do poletnih počitnic. Tako bo *Dominikov dom* omogočal za lepše bogoslužje in bogata duhovna doživetja.

Prisrčno se zahvaljujemo župnijam in posameznim dobrotnikom, ki so podprli to

gradnjo. Pridni rakovniški možje in mariborski don Boskovi farani, kakor tudi sobratje salezijanci so ta projekt podprli s skoraj tisoč urami prostovoljnega dela. Tudi to je svojevrstna podpora don Boskovemu delu za mlade. Ker nas čaka še precej dela in stroškov, se priporočamo tudi v prihodnje. Sv. Dominik Savio, odkrij in pomagaj mladim uresničiti prave in velike življenjske ideale, dobrotnikom pa izprosi Božje plačilo.

Janez Žabot

Amerika

UNICEFOVA NAGRADA

V okviru OZN je UNICEF v letu 1999 podelil nagrado salezijancu Joseju Moratalla za njegovo vzgojno delo z mladimi prestopniki v El Salvadorju. Skoraj hkrati je UNESCO med šestimi izbranimi projekti v Latinski Ameriki nagradil Moratallov projekt *Don Boskov poligon* na obrobju El Salvadorja.

Argentina

SVETIŠČE BL. LAVRE VICUŃE:

Škof iz Neguena mons. A. Radrizzani je novembra 1999 v Argentini v župniji Junin de los Andes, kjer je bl. Lavra Vicuna preživela zadnja leta svojega življenja, to dvanajstletno blaženo (gojenko sester HMP) razglasil za zavetnico svetišča, svetišče samo pa za škofijsko svetišče te mlade svetnice.

EMANUELA IN JUBILEJNI ZNAK

V tem jubilejnem svetem letu 2000 na vsakem koraku srečujemo poseben jubilejni znak. Ta preprost in obenem tako sporočilen simbol jubilejnega leta je izmed več tisoč predlogov, ki so prihajali z vsega sveta, iz vsemogočih šol in od znanih umetnikov, izbral sam papež Janez Pavel II. Emanuela, študentki oblikovnega faksa iz Rima, ki se je v sklopu šole vključila v ta vatikanski natečaj, niti na kraj pameti ni prišlo, da bi lahko zmagala. Je pa nadvse vesela, da bo jubilejno leto šlo v zgodovino z njenim simbolom.

In kako sama razlaga svoj simbol:
»Želela sem prikazati praznično objete ljudi vseh petih celin, v raznih barvah ... in počasi (naredila sem kakih 300 osnutkov) so ljudje postali golobi: prepričana sem, da to še bolje

izraža, kar sem imela v mislih; golobi so simbol miru, predstavljajo Svetega Duha, ki podarja življenje ter mir in ki oživlja zemljo. Želela sem izraziti enakost med ljudmi ter edinost med ljudmi in Bogom, zato sem dodala križ v barvah petih golobov/celin, kar pomeni, da želi Bog odrešiti vse ljudi brez razlik. Križ in golobi so na modrem okroglem ozadju, kar pomeni: Bog želi odrešiti ne le zemljo ampak vse vesolje.«

In kaj pravi študentka Emanuela o mladih in kaj jim sporoča: »V mladih vidim velikanske sposobnosti, ki pa jih vedno ne izkoristimo dovolj modro in uspešno ... Mislim, da si moramo prizadevati za tiste velike vrednote, ki cenijo življenje in ne dopustiti, da bi nas premagale nevarne moči ... Mladim bi rada rekla, da smo mi tisti, ki ustvarjamo prihodnost sveta, zato moramo rasti v odgovornosti in delati tisto najboljšo, kar moremo; življenje poplača ves trud.« In kdo je tisti prvi v njenem življenju: »... Čutim, da je to zagotovo Gospod; ko pa bo prišel pravi čas, bom še videla, kdo bo prvi za Njim.«

Turin - Colle don Bosko

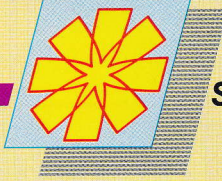
ZVONOVI ZA DON BOSKA

Orgle in trobente so pospremile blagoslov novih 12 zvonov, ki so obogatili prenovljeno svetišče sv. Janeza Boska v njegovem rojstnem kraju na Colle don Bosco. Prvič so se zvonovi oglasili 25. decembra 1999 in tako oznanili praznovanje dvatisočega rojstnega dneva Gospoda Jezusa Kristusa in začetek jubilejnega svetega leta odrešenja. Vsak zvon je

nekomu posvečen: največji je posvečen sveti Trojici, drugi po velikosti Mariji Pomočnici, vsi drugi pa svetim oz. blaženim iz salezijanske družine, najmanjši pa vsem tistim, za katere teče postopek za beatifikacijo in kanonizacijo (na sliki: ob zvonu Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska je avtor grbov na zvonovih salezijanec pomočnik Luigi Zonta).

Po Bollettino Salesiano 1/2000

Po Bollettino Salesiano 12/1999

H NAMESTO NOSTALGIJE HERES

8

Študentje smo ustanovili društvo s pomenljivim imenom Heres, ki pomeni dedič oz. dedinja. Verjetno si že uganil, koga naj bi združeval. Vse, ki si delimo izkušnjo bivanja, šolanja in vzgoje v želimeljski gimnaziji.

Ljudje smo, hočeš nočeš, naravnani k primerjanju. Že ko smo bili čisto majhni fantki in deklice, so nas starši mimogrede primerjali s sosedovim, ki je bolj priden, ki gre brez besed spat, ki ne sitnari. In to se nam je zajedlo nekam daleč za zavest. Tudi prek študentskih let se na vsakem koraku srečujemo s primerjavami, ki imajo sedaj resda malce kompleksnejši značaj. »Aja, ti pa 24. decembra ne boš prišel pisat

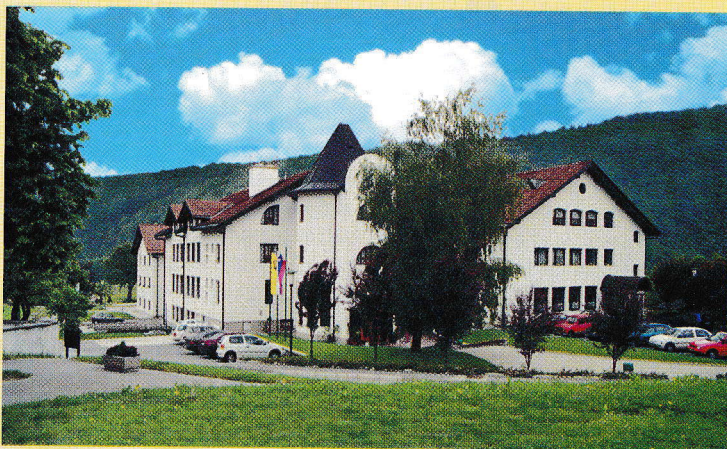
kolokvija, kako pa to? Si vesel, ker so ta črni zmagali na volitvah?« In ko te profesor, za katerega veš, kakšne nazore ima, že v prvem letniku na prvem izpitu vpraša, s katere šole prihajaš, in ga potem uspeš narediti šele sredi avgusta, se še kako zaveš, da te je nekdo ponovno obdaril z novo etiketo.

DATI SVOJ DELEŽ

Upam, da sem vsaj v grobem nakazala, kakšne potrebe so nas nagnile k temu, da smo se odločili ustanoviti študentsko društvo HERES. Sprevideli smo, da je skrajni čas, da začnemo priznati najprej drug drugega (nad čimer sem bila grobo razočarana na volitvah, ko so bivši sošolci brez pozdrava zajadrli mimo), da se ponovno (?) zavemo, kakšne izkušnje nas združujejo, kak-

šni spomini nas vežejo, in nato to nostalgijo povežemo v nekaj ustvarjalnega, v nekaj, česar se ne bomo sramovali, v nekaj, kar nam bo dajalo tudi sedaj identiteto in voljo vztrajati v različnih situacijah primerjanja, saj vemo, da za sedaj v Sloveniji še zdaleč ne moremo govoriti o tem, kako smo si enaki in kako priznavamo drugačnost. Podobni *blablaji* so na žalost še vse preveč obremenjeni s polstoletnimi zgodovinskimi dejstvi. Zato se nam zdi pomembno, da začnemo ustvarjati prostor dialoga in iniciativnega delovanja, da začnemo prispevati svoj delež h graditvi civilne družbe, da postanemo vidni in ne tiha večina (o tem sem prepričana), ki je pozabila na pravi pomen nastavljanja drugega lica, ki se nekritično pokorava javnemu mnenju, da so kristjani izumirajoča vrsta.

ko srka vse življenje, če le ima to srečo, da mu v trenutkih razočaranja in nerazumljenosti hrbet krije istomisleča skupina.

Čas je dozorel, da s skupnimi močmi dahne življenjski naboj našemu dojenčku. Samo od nas je odvisno, če bo dočakal mladost.

Z idejami, s prijavnico in po dodatne informacije se lahko obrneš na Draga Jerebica, Damijana Ganca in Tineta Breznika:

tel.: 061 127 30 07

e-pošta: heres@slo.net

spl. stran: <http://come.to/heres>

Nataša Cotman

9

PODRŽATI »RAVBARSKO«

Mimogrede naj omenim le to, da je do sedaj na katoliških gimnazijah maturiralo kar tisoč dijakov in kaj to pomeni čez deset let? Ko bomo zaprli za seboj tudi vrata študentske brezskrbnosti, bo še kako pomembna pripadnost pri iskanju zaposlitve, saj vemo, da gre vse zelo počasi, če nimaš koga, ki bi ti držal *ravbarsko*, verjetno bi bilo za marsikatero družinico prijetno imeti možnost poklepetati *na znanem terenu* z nekdanjimi sošolci, po vsej verjetnosti bo kdo začel pogrešati tudi kakšne resnejše debate in bi želel sooblikovati javno mnenje, kdo drug... in verjamem, da predlogov ne bo zmanjkalo, če si bo vsak od nas pripravljen odgovoriti na vprašanje, kaj od društva pričakuje, s kakšno vizijo vstopa vanj in s čim lahko nastajajočo skupino obogatijo. Le če bomo prihajali skupaj s trdno zavestjo o tem, kaj je po toliko letih tisto, kar nas druži in nas tudi bo, nam začetni zagon ne bo upadel, ko bomo nahranili prvo lakoto po obujanju spominov. Moja vizija je povezana z velikim veseljem, ki ga občutim ob zavesti, da sem dedinja don Boskove vzgoje in želimeljskega izobraževalnega sistema. Prepričana sem, da je to dota, iz katere človek lah-

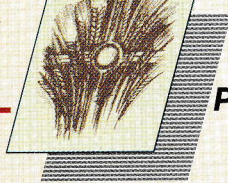
ZDRUŽENJE MARIJE POMOČNICE

Častilce Marije Pomočnice bo verjetno zanimala novica, da je v pobožnih dnevih (27.-29. 99) potekal v Seville (Španija) tretji mednarodni kongres članov organiziranih skupin Združenja Marija Pomočnice iz vsega salezijanskega sveta (22 držav). Bilo nas je okrog 850. Veliko jih je prišlo iz Južne Amerike, kjer je to združenje že dalj časa zelo razvito. V Sloveniji šele začenjamo, zato sem bil poslan kot delegat in imel čast zastopati edino skupino ZMP, ki se je rodila na Rakovniku prav na praznik Brezmadežne lani (kogar

o tem zanima kaj več, naj se pozanima na naslov: *Ivan Zupan, Dragonijeva 6, Maribor, tel. 062/311-320*).

Namesto drugih zanimivosti bi vam raje nanizal vsaj naslove bogatih konferenc in seminarov: - Marija Mati Odrešenikova, pomočnica tretjega tisočletja; - Marija vzor sodelovanja z Bogom; - Marija učiteljica salezijanske družine; - Marija Božji odgovor mladim; - Marija Pomočnica v ljudski pobožnosti; - Obisk kipa Marije Pomčnice po družinah; - Nov pravilnik ZMP. I. Z.

PRIDI IN POGLEJ ...

OTROCI-DELAVCI: ZNAMENJE ZA DON BOSKA

Don Bosko, ta vznemirljivi in večno mladi svetnik, je živel v Turinu ravno v času, ko se je tod začela industrijska revolucija. Mesto se je hitro večalo. Priseljencev je bilo vedno več. Prihajale so revne družine in mladi samispo-deželja. Na gradbiščih je don Bosko videval otroke od osem do deset let stare, daleč od domače vasi, kako strežejo zidarjem in prebijajo dneve po majavih zidarskih odrih. Trume mladih so se

Z ODKRIVAJ ZNAMENJA

Naslednji dan je Janez spet stal tam in še dva izmed njegovih učencev. Ozrl se je na Jezusa, ki je šel mimo, in rekel: »Glej, Božje Jagnje!« Učenca sta slišala, kar je rekel, in odšla za Jezusom. Jezus pa se je obrnil, in ko je videl, da gresta za njim, jima je dejal: »Kaj iščeta?« Rekla sta mu: »Rabi (kar v prevodu pomeni učitelj), kje stanuješ?« Rekel jima je: »Pridita in bosta videla.« Šla sta torej in videla, kje stanuje, ter ostala pri njem tisti dan. Bilo je okrog desete ure (Jn 1,35-39).

PO ZNAMENJIH GOVORI BOG

Mladost je lepa, čeprav naporan, polna iskanj in odločitev. Izbrati si poklic in sto izbiro znamenovati celotno svoje življenje, ni lahko. Velikokrat nas je strah odločitev, ki zavezujejo za celo življenje. To so življenjske izbire, kot npr. odločitev za poklic, odločitev za družinsko ali posvečeno življenje ...

Na teh straneh navadno razmišljamo in pišemo o duhovnih poklicih. Noben duhovni poklic ne pade z neba. Ponavadi se kali in oblikuje ravno ob znamenjih, ki nam jih ponuja vsakdanje življenje. In če temu pridamo kanček vere, lahko rečemo, da nam po znamenjih govori Bog.

Naša življenja so polna najrazličnejših znamenj. Ena nas nagovorijo, druga spet ne, ena nas razveselijo, druga prestrašijo, ena puščajo dvom, druga žalost itd. Zelo pomembno je, da smo pozorni zlasti na tista znamenja, ki nas na poseben način nagovarjajo. To so dogodki, besede, dejanja, zgledi, ki nas v danem trenutku tako nagovorijo, da se v nas nekaj premakne, vznemiri, gane.

zlasti ob nedeljah potikale po cestah in nabrežjih reke Pad. Don Bosko je hitro naredil sklep. Ti fantje potrebujejo šolo in delo, ki naj jim odpreta bolj zagotovljeno prihodnost. Pravico imajo do igre na prostem in do srečanja z Bogom, da bi odkrili in uresničili

MOLITVENI DAN ZA DUHOVNE POKLICE

Že sedaj prav lepo vabljeni, da v letošnjem svetem letu še bolj organizirano (z avtobusi) poromate na tradicionalno molitveno srečanje za duhovne poklice, ki bo na Rakovniku v Ljubljani **v soboto 27. maja** z začetkom ob 9. uri. Popoldne možnost romanja še na Kurešček. Z radostjo vas pričakujemo.

Salezijanci

svoje dostojanstvo (prim. T. Bosko, Don Bosko, 94-95).

Don Bosko bi lahko šel mimo tega znamenja (dečkov-delavcev), a očitno je, da se ga je krivični položaj mladih delavcev-otrok tako dotaknil, da se je v njem nekaj premaknilo. Odločil se je zagotoviti tem mladim varno prihodnost.

Nekaj podobnega se je zgodilo z Janezovima učencema. Ko sta slišala, kaj je rekel Janez Krstnik, sta odšla za Jezusom in tisti dan ostala pri njem.

Pri naši poklicni izbiri igrajo torej pomembno vlogo znamenja. Potrebna je drža pozornosti in iskrenosti. Kajti znamenje lahko na-

merno spregledamo, gremo mimo njega in se mu tako ne damo nagovoriti. Zato ne bo odveč, če nekoliko bolj odpremo oči in začnemo prisluškovati Življenju, ki nas nagovarja in vabi. Zato vabilo k razmišljanju:

POIŠČI ZNAMENJA!

Katera znamenja me posebej nagovarjajo, kateri dogodki, osebe ... so se na poseben način dotaknili mojega življenja. Kaj mi daje misliti, ko načrtujem svoje življenje!?

SVETO LETO 2000 LETO SPRAVE

Dragi molivci in molivke za duhovne poklice!

Smo v jubilejnem letu – svetem letu. Glavna prizadevanja kristjana v tem letu naj bodo: spoznati Kristusa, prisluhniti njegovi besedi in spreobrniti s k njemu, kot posamezniki in kot skupnosti stopiti v njegovo skrivnost vstajenja.

Vrhovni predstojnik salezijancev Juan E. Vecchi, ki je v novembru 1999 obiskal Slovenijo, je za letošnje leto napisal skupno pismo vseh salezijanski družini z geslom: Spravite se med seboj v imenu Kristusa, ki je naš mir!

Priče smo raznovrstnemu nasilju – od mednarodnega do družinskega. Sprava je milost, je osebna drža, je način sobivanja. Sad te sprave je mir. Sprava in mir pa imata svoj temelj v Kristusu, kakor zatrjuje apostol Pavel: Kristus je naš mir! (prim. Ef 2, 14).

V tem svetem letu bomo odkrivali poti in smeri, kako doseči spravo in mir. Vrhovni predstojnik v svojem pismu omenja pet področij, kjer je potrebno uresničiti spravo:

- sprava človeka z Bogom
- sprava s samim seboj
- sprava v družini
- sprava s časom, v katerem živimo, ter
- sprava z naravo in stvarstvom.

Dragi molivci/ke! Bodimo graditelji sprave, saj na ta način močno sodelujemo pri ustvarjanju ozračja, v katerem lahko rastejo in zorijo duhovni poklici, ter dosegamo tudi mir v svojem srcu ...

Naj bo letošnji postni čas milostni čas sprave na vseh ravneh, da bomo lahko deležni Jezusovega velikonočnega pozdrava: »Mir vam bodi!«

IVAN TURK *sdb*
voditelj molivcev za duhovne poklice

MOLITVENI NAMENI

◆ **MAREC - 2000**
O Bog, oče vseh narodov, po tvoji volji živimo Slovenci v raju pod Triglavom.

Prosimo te za našo domovino, da bi veliki jubilej bil tudi jubilej sprave med vsemi Slovenci.

◆ **APRIL - 2000**
Po Kristusu nas je spraval s seboj, nam pa zaupal nauk sprave (2 Kor 5, 18).

Prosimo Kristusa, kneza miru, da bi kristjani znova ovrednotili zakrament sprave.

◆ **MAJ - 2000**
Marija Pomočnica, Kraljica miru, je polna vere neustrašeno stala pod križem, na katerem je Sin za naše odrešenje s svojo krvjo spraval med seboj nebo in zemljo.

Prosimo Marijo Kraljico miru, da bi po njeni priprošnji šmarnične pobožnosti prispevale k spravi med farani po slovenskih župnijah.

SI V SVOJEM MLADOSTNEM ISKANJU ZASLUTIL/A POSEBEN KLIC?

Informacije o raznih oblikah odgovora na Gospodov klic dobiš osebno, po pošti ali po telefonu.

Janez Potočnik
Rudnik 1/13, 1108 Ljubljana
tel.: 061/420-21-33
e-mail: janez.potocnik@salve.si

SV. JANEZ BOSKO BOG JE USMILJEN

V jubilejnem letu odrešenja in v letu priprave na stoto obletnico prihoda salezijancev v Slovenijo nam kot katehet govori sam sv. Janez Bosko - tako, kot je govoril svojim fantom v raznih nagovorih, šmarnicah, pridigah ipd.

BOG JE USMILJEN

To pomeni, da nas prenaša z neizmerno dobroto, čeprav je zelo naveščen naših grehov in sočustvuje z našo šibkostjo. V Svetem pismu se prerok obrne k Bogu, rekoč:

Toda ti vse urejaš po meri, po številu in po teži. Tvoja silna moč je namreč zmeraj pri tebi. Kdo se bo ustavljal moči tvoje roke? Vendar si z vsemi usmiljen, ker moreš vse, ljudem pa grehe odpuščaš zato, da bi se spreobrnili. Kajti ljubiš vse, kar je, nič od tega, kar si naredil, ti ni zoprno, saj tega, kar bi sovražil, ne bi bil ustvaril (Mdr 11,21-24).

Bog na drugem mestu v Svetem pismu govori in pravi:

Ali si res želim krivičnežev smrti, marnimam rajši, da se spreobrne od svojih poti in živi! Saj ni-

mam veselja nad smrtjo tistega, ki mora umreti. Spreobrnite se torej in boste živeli! (Ezk 18,23.32).

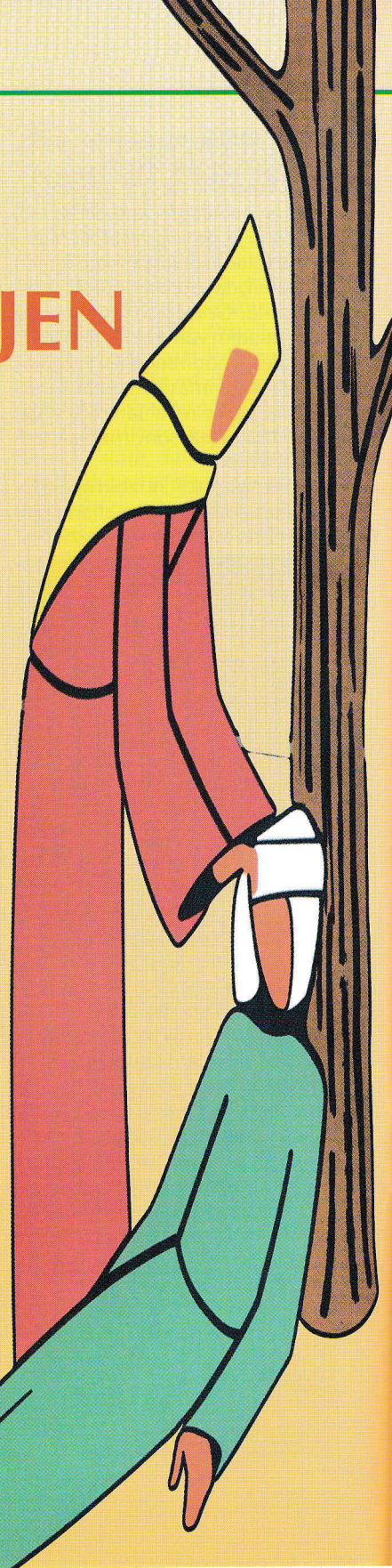
Njegovo usmiljenje je večje od naših grehov. Četudi se naša duša močno pokvari, je Bog vedno pripravljen, da jo popolnoma prenovi. Po Izaijevih ustih nam je rekel:

Umijte se, očistite se! Odstranite svoja hudobna dejanja izpred mojih oči, nehajte delati hudo. Naučite se delati dobro, skrbite za pravico. Pomagajte zatiranemu, zagovarjajte siroto, branite vdovo. Če so vaši grehi rdeči, kakor škrlat, bodo beli kakorsneg ... beli kakor volna (Iz 1,16-18).

Pogum, torej dragi moj prijatelj. Bog bi nas lahko prepustil smrti že ob našem prvem grehu. On pa nas je ohranil v življenju in na nas preizkuša svoje usmiljenje. Po Jezusovih ustih nam ponavlja: *Prišel sem, da pokličem tiste, ki se imajo za grešnike, da se spreobrnejo.*

BOŽJE USMILJENJE SE JE PRIČELO S PRVIM ČLOVEKOM

Že v starem veku je Bog izkazoval svoje usmiljenje ljudem. Vrsta dogodkov v prvem delu Svetega pisma, ki ga imenujemo *Stara zaveza*, priča o tem. V prvih poglavjih teče pripoved o prvem človeku Adamu, ki je bil neposlušen

Bogu in nam za svojo dediščino zapustil *izvirni greh* ter zbudil v svojih potomcih nagnjenost k slabemu. Bog pa ni zapustil človeštva, marveč je že takrat obljubil *Odrešenika sveta*.

Ko so se grešna dejanja človeštva vrstila in napolnila svet s slabim, se je Bog odločil, da pošlje potop, ki bi zbrisal ljudstva z obličja zemlje. Preden pa je udejanjil to kazen, je poslal Noeta, da bi povabil ljudstvo, naj opusti grešna dejanja. In le po trdovratni zavrnitvi je Bog poslal potop.

A tudi takrat je rešil Noeta in njegovo družino, ker niso bili hudobni.

Hebrejsko ljudstvo, ki ga je Bog izbral *zasvoje ljudstvo*je velikokrat izdalo Boga, bilo neposlušno njegovim zapovedim. Bog ga je večkrat kaznoval, a takoj ko se je ljudstvo skesalo, ga je zopet vzel v svoje varstvo in ga reševal pred sovražniki.

Veliko mesto Ninive je bilo polno ljudi, ki so živeli v slabem, in Bog se je odločil, da ga bo kaznoval s popolnim uničenjem. Pred tem pa je poslal preroka Jona, ki je oznanjal spreobrnjenje in pokoro. Prebivalci so poslušali glas preroka in so zapustili slabo življenje. Bog pa je svojo jezo spremenil v usmiljenje in mesto je bilo rešeno.

JEZUS: ISKATI IN REŠEVATI IZGUBLJENE

Božje usmiljenje pa se je še posebej pokazalo z Jezusovim prihodom. Koliko čudežev, koliko besed in dejanj priča v evangeliju o Božjem usmiljenju. Jezus je prišel, da potrdi, *dabo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spreobrne, kakor nad devetindevetdesetimi pravičniki, ki ne potrebujejo spreobrnjenja* (Lk 15,7).

Če hočeš prebrati kako Jezusovo priliko, ki dokazuje, kako veliko je Božje usmiljenje, preberi *Priliko o izgubljenem sinu*, ki jo najdeš v Evangeliju po Luku (15,11s).

Če hočeš Jezusovo trditev, ki bi povzela vse Božje usmiljenje, je tu: *Sin človekov je namreč prišel iskat in rešit, kar je izgubljeno* (Lk 19,10).

Če pa hočeš dejanje, ki bi dokazalo meje Božjega usmiljenja, povzdigni pogled h Križanemu: To je Božji Sin, ki je dal svoje življenje za nas, da reši naše duše.

NALOGA: Pogosto bom ponavljal prošnjo: **Jezus moj, usmili se!**

Božje usmiljenje je veliko, Bog nam ga podarja vse življenje. Gorje patistemu, ki to izrablja. Tistemu, ki misli: *Brez skrbi lahko grešim, saj mi bo Bog odpustil*, izrablja Božje usmiljenje. Bog je usmiljen, a ne da, da bi se iz njega norčevali. Proti tistim pa, ki izrabljajo njegovo usmiljenje, nastopa s svojo strogo pravičnostjo.

Il Mese di maggio consacrato a Maria Immacolata, str. 118-133

13

MOLITEV

Gospod, bil si usmiljen do skesanega razbojnika, ki je umiral poleg tebe.

Bil si usmiljen do grešnice,

ki so jo Hebrejci hoteli kamenjati.

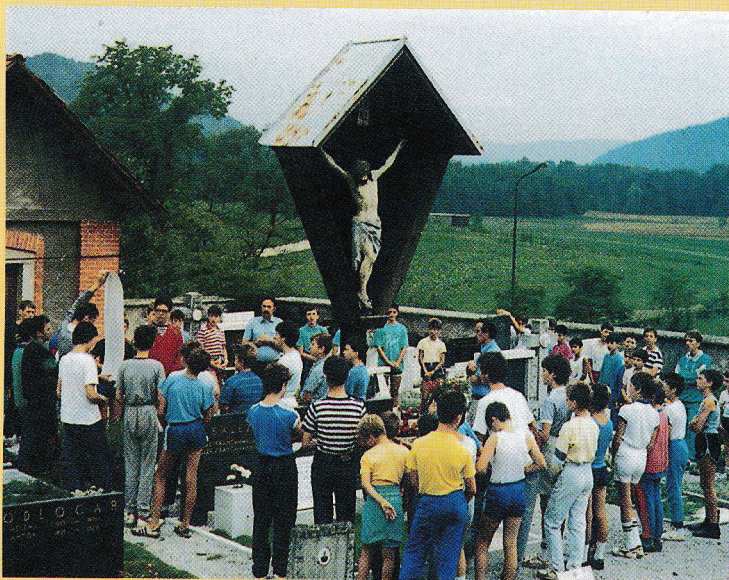
Prepričan sem, da boš usmiljen tudi do mene, če bom v svoji šibkosti padel v greh.

Če se mi bo to zgodilo,

bom skušal čimprej prejeti zakrament sprave, zakrament tvojega usmiljenja.

Ti pa mi pomagaj rasti v dobrem,

iskati pravičnost in braniti šibkejše.

PODGORICA

IZZIV ČASA IN KRAJA

PRIŠTINA IN PODGORICA

Dogodki velikega jubileja leta 2000 nas močno povezujejo z vesoljno Cerkvijo. Ne gre pa pozabiti tistih krajevnih Cerkva, ki preživljajo odločilne trenutke za svoj nadaljnji razvoj. Toliko bolj, ker nas sv. oče zelo vabi, da bi bili v tem letu na poseben način na strani stiskanih, ogroženih ali kakorkoli preizkušanih. Don Boskova družina na Slovenskem misli z ljubeznijo na naše brate in sestre na Kosovu in v Črni gori, še posebej na salezijance v Prištini in v Podgorici.

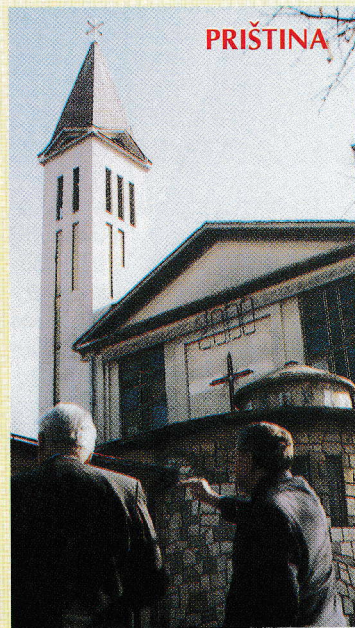
SALEZIJANSKO POSŁANSTVO NA JUGU EVROPE

Don Boskovi sinovi so bili vedno čuteči za vse ogrožene. Ko je prvi don Boskov naslednik, to je bl. Mihael Rua, obiskal Ljubljano v začetku 20. stoletja, je rad poudarjal, da je posebno misijonsko poslanstvo slovenske salezijanske družine na območju Balkana.

In prvi slovenski salezijanci so venomer bolj pionirsko uresničevali to navodilo. Že pred drugo svetovno vojno so prišli do Kosova. Iz Janjeva in pozneje Uroševca so obiskovali tudi tedaj kar neznan Prištino. Po drugi svetovni vojni so zaslutili nov utrip in po sobratu Jožetu Bakanu zgradili cerkev in majhno župnišče v Prištini. Iz podružnice postane Priština torej župnija sv. Antona Padovanskega. V šestdesetih letih število

prebivalcev močno narašča. Za Jožetom Bakanom prevzame župnijo Franc Skuhala s svojo izrazito duhovno usmerjenostjo.

V sedemdesetih letih mu pride na pomoč novomašnik, Albanec – skorajda domačin, sedanji bar-

PRIŠTINA

ski nadškof mons. Zef Gashi. Kmalu postane župnik in močno poskrbi ne le za razvoj župnije v Prištini, marveč še za nekoliko oddaljeni Pešter in kmalu še na Kosovem polju. Tudi število katoličanov Albancev raste.

Medtem pa je Jože Bakan leta 1966 prišel že v Črno goro. Izkuščen v gradnji, je prejel vabilo, da se loti enakega opravila še v tedanjem Titogradu, sedaj Podgorica. S pomočjo nemške Karitas so začeli jeseni leta 1967 graditi veliko cerkev in jo za praznik apostolov Petra in Pavla že posvetili. Izvajalci del so skrito prevaro slabo gradili to močno betonsko stavbo in si na ta račun postavljali vile. Dejstvo pa je, da je glavno mesto Črne gore dobilo katoliško cerkev, saj so prejšnjo – majhno in slabo grajeno – tedanje politične oblasti zrušile.

In za Kosovo in za Podgorico je značilno, da je število katoličanov, predvsem Albancev, dokaj hitro naraščalo, hkrati pa, da so bili vedno pod zelo hudim političnim, narodnostnim in verskim pritiskom. Naši sobratje so zelo veliko zdržali, na kar danes preveč pozabljamo.

Sad njihovega pričevanja in molitve so tudi duhovni poklici.

KLICNOVIH ČASOV

Sedanje stanje na Kosovu in v Črni gori je v marsičem spremenje-

no. Po surovostih nad albanskim prebivalstvom spomladi 1999 in bombardiranju NATA so se začele okoliščine korenito spreminjati.

Prebivalstvo v Prištini je naraslo iz dvesto petdeset tisoč na pol milijona. Cerkev, ki je bila takoj po drugi svetovni vojni skromno zgrajena, potrebuje temeljite obnove. Še veliko bolj župnišče, ki ni le pozdaleč premajhno, marveč od vseh dogajanj docela dotrajano in razpokano. Prava bolečina za salezijance je v tem, da ni ne dvorišča in ne prostorov za mladino: kje imeti katehezo, kako zagotoviti pravo vzgojno ozračje. Čekje, potem bi bil potreben oratorij – mladinski center prav v Prištini.

Župnik Nosh Gjolak, sicer Albanec iz Črne gore, se s posebno ljubeznijo posveča prosvetnemu in kulturnemu delu. Toda kako?

Zaradi zelo velike nezaposlenosti želimo salezijanci sčasoma postaviti poklicno šolo. Se bodo mogle te sanje (mar jih don Bosko ni imel) uresničiti?

Sorodna vprašanja tarejo župnijo Srca Jezusovega v Podgorici. Betonska cerkev bi potreboval temeljit poseg. Prav tako župnišče. Pod cerkvijo so mladi ob pomoči sobratov župnika Andreja Baligača in voditelja oratorija Rudija Tisla dokaj lepo uredili začetno zbirališče mladih. Nujno je zgraditi mladinski center. V ta na-

men so se lotili postavitve primerne ograje, sicer bi za miselnost ljudi kraja pomenilo, da ne gre zares.

Ti mladi, ki so razpršeni daleč naokrog te edine katoliške cerkve v Podgorici, so pretežno brez dela. To dejstvo naravnost kriči po socialnih programih.

Ali si moremo Slovenci predstavljati, da ta velika župnija (nekatere ljudje so oddaljeni nad 30 ali celo 50 km od župnijskega središča) nima nobene podružnice? Ali jim ne biveljalo postaviti vsaj kako?

Vprašan pa je seveda še več: kako jim zagotoviti katehezo, vzgojo odraslih, sodelovanje staršev ... Albanci, ki živijo v Podgorici, nimajo albanskih šol in so vaje samo narečnega govorjenja. V kakšnem jeziku naj bo kateheza in bogoslužje?

Črna gora je odprta za pozitivne vrednote in visoko ceni navzočnost slovenskih salezijancev.

Bog nam torej daje izjemno priljubljenost, da pomagamo sobotom v Prištini in Podgorici, ki naj bi postavljali nove stebre miru in prižigali resnične zvezde upanja.

Salezijanska družba bo letos že stopetindvajsetič pošiljala svoje misijonarje: ali ne bi tudi mi pomislili na nove moči za te kraje.

Bog se vsekakor ne da prekašati v velikodušnosti.

Stanislav Hočevar

Pojdite prek!

MLADIM VSEGA
SALEZIJANSKEGA SVETA

Pojdite prek lupine vsakdanjika, ki se kaže v tegobah in prepletenosti življenja - in odkrivajte globoko v sebi načrt, ki ga je Bog Oče že od vekomaj položil v vas.

Pojdite prek svoje sebičnosti - in prisluhnite mnogim klicem, ki odmevajo okrog vas: podarite jim iskreno besedo, prijazen pogled in dobrotljivo roko.

Pojdite prek meja svojega naroda in svoje kulture - in si prizadevajte za tisto bratsko veseljnost, ki priznava vrednoto drugega, ker se tudi ta rojeva iz Očeta vsega človeštva.

Pojdite prek mirnega in tolikokrat z dolgočasnega zadovoljstva svojih porabniških navad - in neutrudno gradite koristno in očitno solidarnost.

Pojdite prek osebnih načrtov in prek vsega, do česar ste se morda s trudom dokopali - in z ljubeznijo razdajajte svoje dobro tistim, ki so tega potrebni.

Pojdite prek gotovosti razuma in znanosti - in v slutnji skrivnosti, ki se snuje v resničnost, s sinovskim veseljem priznavajte sledove Boga Stvarnika, delovanje vstalega Jezusa in navzočnost Duha, ki oživlja.

Pojdite prek svoje izkušnje verskega življenja, ki se ne izčrpa samo v obveznostih, verskih obredih in iskanju takojšnjega čustvenega doživljanja vere - in se zasidrajte v veri velikega cerkvenega občestva: obhajajte veliko noč Gospoda življenja in z njo zmago dobrega nad zlom.

Iti prek - to ni nič drugega kot verovati in usvojiti si evangeljsko logiko velikodušnosti in ustvarjalnosti, kakor učijo evangeljski blagri.

Juan Edmundo Vecchi, vrh, predstojnik salezijancev za don Boskov praznik 2000

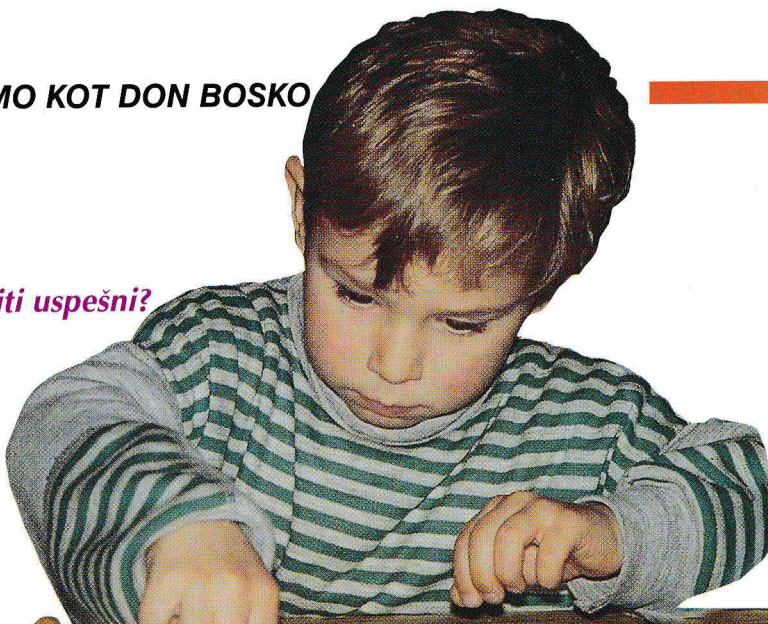
VSAK GLAS JE POMEMBNEN

Tako je 6. februarja izzvenelo slavje ob don Boskovem prazniku na Rakovniku, ki so ga že peto leto zapored oblikovali otroški pevski zbori iz vseh koncev Slovenije in zamejstva. Letos je 700-glavi pevski zbor sestavljalo 35 otroških pevskih zborov, njihovo petje pa je spremljalo kakih 20 mladih glasbenikov. Ves ta veličastni zbor, kjer ni smel manjkati noben glas, kajti vsak je bil nadvse pomemben, je vodila Polona Stegu; mlada grla so ji ubogljivo sledila. Slovesno bogoslužje je vodil kaplan iz Sentruperta Sandi Osojnik, ki je pri nagovoru poudarjal misel iz naslova: kljub taki množici pevcev je zelo pomemben vsak posameznik.

*"Se želite uresničiti? Želite biti uspešni? Želite narediti kariero?"
V času, v katerem živimo,
postaja uspeh merilo
kakovosti življenja in dela.
Ne slepimo se:
ujeti smo v pogubno
kolesje!"*

18

Mladi in (ne)uspeh

SODOBNI MITI

Sodobni čas je izdelal vrsto mitov, ki plitvijo naše življenje. Recimo: mit o idealni ženski postavi, mit o vseh tistih lepoticah, ki nas s prebadajočimi očmi spremljajo s plakatov ob cesti ali iz kioskov, mit o podobi srečne in zadovoljne družine in še in še. Vsak tak mit izdelava seveda povsem določen stereotip, h kateremu mnogi nesrečni težijo. Koliko najstnic, na primer, trpi in obupa, ker nikakor ne morejo doseči za lepoto "predpisanih" centimetrov in kilogramov? Dopovedovanje, da ne bodo resnično ljubljene zaradi enega centimetra več ali manj, zaradi enega kilograma več ali manj, jih seveda ne prepriča. Stvar, ki je pravzaprav samo modna muha, jih dela globoko nesrečne, načenja njihovo samospoštovanje, jih napolnjuje s strahom.

Sodobni miti torej storijo, da nismo nikoli zadovoljni s tem, kar smo in kar imamo, ter da nikoli prav ne vrednotimo sebe in svoje resnične kakovosti. V nas vsajajo občutek prikrajšanosti, ogoljufanosti, hkrati pa nas negativno razpoložijo do drugih, ki jim "uspeva", ki so "lepi", "vitki", "srečni".

V serijo sodobnih mitov sodi tudi mit o uspehu in o uspešnem življenju. Cilj vzgoje, ki smo ji danes priča, je v tem smislu jasen: spodbuditi mlade, da bodo uspešni, pomagati jim, da se bodo uresničili. K temu zelo jasno teži že storilnostno naravna šola. Otroci in mladi so obremenjeni s kupom informacij in znanja, ki ga morajo vsrkati vase. Že zelo zgodaj so nastavljeni hudi kriteriji selekcije, ki po svoje in neizprosno uravnava pot mladostnika. Samo najboljši se prebijajo skozi. K uspešnosti svojih otrok težijo pogo-

sto tudi starši, ki vpisujejo svoje otroke v vse mogoče in nemogoče interesne dejavnosti, kajti vse bo lahko v določenem trenutku pomagalo k uspehu. Interesne dejavnosti otrok postajajo statusni simbol staršev. Nekateri starši so kar nesrečni, če se ne more pohvaliti pred prijatelji, da "gre otroku v šoli zelo dobro, je pa zelo uspešen tudi v glasbeni šoli, karateju, računalništvu in angleščini".

ŽIVLJENJE JE MOZAIK USPEHOV IN NEUSPEHOV

Izkušnja nam pove, da se v življenju ne moremo izogniti neuspehu. Neuspeh je - preprosto rečeno - del življenja. Ne samo sestavni del življenja: neuspeh je bistven del življenja.

Vzgajati za (ne)uspeh

Kakovost našega življenja namreč še zdaleč ni odvisna samo od obdobj, v katerih nam gre vse kot po maslu; ravno tako je odvisna tudi od obdobj, v katerih čutimo vso težo življenja. V logiki krščanstva imata neuspeh in poraženost posebno mesto. Neuspeh je trenutek križa, ki postaja rodovitno polje življenja; je trenutek smrti semena, ki nosi v sebi obljubo bogatega sadu prihodnosti. Neuspeh je trenutek, ko je človek bolj odprt delovna nju Božjega.

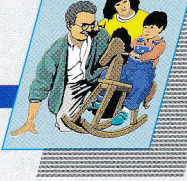
Vzgoja je poklicana, da pripravlja mlade tudi na to, da bodo znali prav živeti trenutke uspeha, ki jih bodo dosegali, kakor tudi trenutke neuspeha, s katerimi se bodo nujno srečali. Mladim je potrebno pomagati, da si privzgojijo tisto notranjo svobodo, ki jim bo pomagala ohranjati življenje v zdravem ravnotežju. V dneh okoli slovenskega kulturnega praznika se je na slovenskem, še prej pa na svetovnem medijskem nebu pojavil jezuit p. Marko Rupnik. Ko sem mu čestital za Prešernovo nagrado, mi je skromno dejal: *Veš, to dogajanje okoli mene živim kot menih, z odmaknjenostjo. Me ne prizadene, se me ne dotakne. Vesel sem pa, če mi daje to priložnost, da spregovorim ljudem o Bogu in ljubezni.*

Ob zgoraj zapisanem mi prihaja na misel nekaj drobnih misli, ki bodo lahko vzgojiteljem v spodbudo pri njihovem vzgojnem delu.

- **Mladi niso poligon naših neuresničenih želja.** "Mi nismo mogli, nam ni bilo omogočeno, zato bom to omogočil svojim otrokom!" Namera je sicer plemenita, žal pa pogosto ne upošteva otroka, njegovih resničnih nagnjenj, želja. Da, omogočajmo otrokom vsestranski razvoj njihovih sposobnosti, toda še prej mu znajmo prisluhniti. Ne dovolimo, da bi bil zaradi številnih dejavnosti preobremenjen, kajti lahko se zgodi, da se bo začel izgubljati v množici stvari, izpred oči pa bo izgubil celoto življenja.
- **Uspeh je več, kot se vidi na zunaj.** Otrokom in mladostnikom je pomembno vcepiti v srce, da uspeh ni vedno viden in merljiv navzven. K resničnemu uspehu sodi tudi vse tisto, kar se navzven ne vidi in se ne bo nikoli videlo. K resničnemu uspehu nujno sodijo tudi vrednote, ki si jih človek privzgoji.
- **Uspešne otroke vzgajati za solidarnost.** Nekateri otroci resnično zelo hitro pokažejo dobre rezultate. V šoli nimajo težav, v vedenju so odlični, živijo pozitivne odnose z drugimi. Navidez jim gre življenje zelo gladko od rok. Njim je potrebno privzgojiti odprtost in čut solidarnosti do ljudi v stiski. Kajti naravni darovi in darovi vzgoje, ki so jih bili deležni, niso namenjeni samo njim. Namenjeni so skupnosti, da jo obogatijo, namenjeni so ubogim, da jim prinesejo upanje in spodbudo.
- **Stati otroku ob strani v trenutkih neuspeha.** Otroku je potrebno stati ob strani posebej v trenutkih njegovega neuspeha. Le ta otroka navadno zelo prizadene. Če ob neuspehu otrok čuti, da so tudi starši ali vzgojitelji nad njim razočarani, mu to zagotovo ni v nikakršno spodbudo. Odrasli moramo s svojim ravnanjem dati otroku prvi vedeti, da posamezen neuspeh ne pomeni polomije življenja. Je samo priložnost za novo sintezo, za nov korak, za bolj kakovostno ravnanje.

V vzgoji torej ne smemo biti neučakani. Vsi si želimo sadov, želimo videti, kako mladi ob nas dozorevajo v odgovorne osebnosti. Vzgoja je tek na dolge proge. V smislu slovenskega pregovora "kdor se zadnji smeji, se najslajše smeji" zaključimo: na koncu naj vsem ostane v srcu nasmeh, mladim in vzgojiteljem.

Martin Lisec

PREIZKUŠANE DRUŽINE

Mami Helena iz Gabrovke je po desetih letih zakona pred trinajstimi leti ostala sama z dvema otrokoma: Karmen je imela tedaj štiri leta, Klemen pa osem. Tik pred smrtjo očeta Franca sta bila otroka priča očetovemu trpljenju. Štiri leta se je boril z rakom in pri 37 letih moral tukaj na zemlji zapustiti to, kar mu je bilo najdražje: ženo in dva otroka.

ZAPUSTITI, KAR IMAM NAJRAJE

● **Gospa Helena, preizkušani ste bili že pred moževo boleznijo.**

Po šestih letih zakona, ki sva jih preživela na njegovem domu, sva semorala seliti. Naš novi dom je postala moja domača hiša, bili smo trije, četrti pa je rasel pod mojim srcem. Rasel, pa ni nikoli ugledal luči sveta. 30. decembra sem morala v bolnico. Z možem sva upala, da bo vse dobro. Toda zdravnikove besede so bile: »Nič več ne moremo storiti, tukaj ni več življenja.« To je odzvanjalo v mojih ušesih in postavljala so se mi mnoga vprašanja. Ko je prišel drugi dan mož pome, ni bilo besed, le objem in solze. Novoletno praznovanje je imelo grenek priokus. Vendar je bilo treba naprej – otrok rabi zbrano in zadovoljno mamo, zato sem se s pomočjo mojih »fantov« sestavila nazaj.

● **Potem pa je prišla Karmen in tudi moževa bolezen.**

Po nekaj mesecih sem zopet zanosila. V meni je ostal strah. Prosila sem Boga, naj mi da dono-

siti to bitje, da ne ostane Klemen edinček. Toda v teh mesecih pričakovanja se je v našo družino počasi naseljevala bolezen. Mož je čutil neke bolezenske spremembe, ki so ga psihično vse bolj ubijale. Prizadel ga je odhod od doma, splav, potem pa še bolezen.

Prav na dan rojstva hčerke Karmen je imel prvikat specialista otologa. »Nič posebnega. Kronično vnetje grla,« je bila diagnoza. Veseli smo bili hčerke, misel namoževe težave se je umaknila, bolezen pa je delala svoje. Po nekaj mesecih je moral v bolnico. Po več pregledih mi je zdravnik priznal: »Gospa, oprostite, nisem mislil, da je tako hudo. Vaš mož ima raka.« Predmeti v ordinaciji so nerodno zaplesali, tla pod nogami so se mi močno zamajala. Svet semi je sesul v prah ... Šest mesecev nas je povezoval le telefon in redni nedeljski obiski. Povezovala so nas misli in molitev, v kateri je petletni Klemen vsak večer ob koncu večerne molitve prosil: »Bog, daj, da bi se ati čimprej zdrav vrnil domov.«

● **Potem pa se je vrnilo upanje.**

Pregledi, obsevanja, terapije ... Zaradi obsevanja so nastopile hude otekline na obrazu in v njem. Da ne bi prišlo do zadušitve, so mu z operacijo vstavili t. i. *kanilo*. Potem je zelo težko govoril. Pa smo vse sprejeli, samo da bi se naš ati vrnil in bil spet z nami. Bila sem vedno bolj razdražljiva in skoraj vsako besedo sem razumela kot zaroto proti naši družini. Za nameček so se po domačem kraju razširile govorice, da imam drugega moškega. Kako sem trpela ... Pa sem se odločila in mu ob obisku to povedala, on pa: »Naj govorijo, kar hočejo. Jaz vem, kaj imam.« Objem in solze, ki so tokrat pomenile srečo, ker sem videla, da bolezen pri nas ne deluje razdiralno, da se zaupanje pogloblja in ustvarja iskreno upanje, da sku-paj premagamo bolezen.

Prišel je dan, ko smo bili zopet vsi skupaj doma, bili smo spet »cela« družina. Mož se je kmalu spet vključil v življenje in delo doma. Nikoli ni maral, da ga kdorkoli pomiluje. Jaz pa sem za to potrebovala čas. Postavljala so se

mi nova in nova vprašanja. Kako močno občuti svojo bolezen? Kako mu lahko pomagam? Kaj naj skuham, da bo lahko jedel? Pa otroka, ga motita ali mu dobro dene njuna navzočnost? Ko je bil mož doma, se je veliko ukvarjal z otrokoma. Kmalu sta bila precej bolj navezana nanj, a vse to mi je bilo v zadovoljstvo, ker sem čutila, da se bolezen umirja ... Tudi zdravniki so govorili: »Lahko sta srečna! Analize niso pokazale nobene rakaste celice več.« »Hvala Bogu! Naše prošnje so bile uslišane,« mi je rojilo po glavi.

● **Vendar ta sreča ni trajala dolgo.**

Spomladi se je prehladil in zbolel za pljučnico. Zopet se je začelo romanje od zdravnika do zdravnika, od Golnika do Ljubljane. Že v drugo so se v prah sesuli vsi moji upi, vse želje. »Nemoremo mu več pomagati. Spet se je pojavil rak in hitro napreduje. Vaš mož bo v določenem trenutku izkrvavel.« ... Ko je ob vikendih še prihajal domov, smo bili vsi veseli, mene pa je vsakokrat prevzel neizmeren strah – kaj se bo zgodilo. Zadnjikrat, ko je bil doma in je še govoril, sva se dolgo pogovarjala: o otrocih, boleznih, kmetiji, hiši in še o čem. Takrat sem vedela, da je v sebi začutil odhajanje. Dejal mi je: »Ni me strah smrti. Težko pa mi je zapustiti drugemu to, kar imam najraje. Premlada si še, da bi ostala sama z otrokoma.« Objel me je in zajokal. Dejala sem, da bo še vse dobro, da bova skupaj premagala bolezen ... »Ti mi pomagaj, bolečine pa so le moje in samo jaz vem, kako daleč sem ...« Ta pogovor, te njegove besede me vseskozi spremljajo. Potem so zamrle tudi njegove besede ... Tri mesece nam je vse, kar je hotel povedati, pisal.

● **Slovo ...**

V tednu pred velikim šmarnom se je v meni pojavljala nepojasnjena tesnoba. Ni bilo v navadi, da bi na obisk k očetu hodili med tednom. Ta teden nisem zdržala. V če-

trtek smo se odpravili. Vsi trije. Čakal nas je pri oknu, čeprav ni vedel, da pridemo. Pomahal nam je in komaj smo prišli v sobo, je začel močno krvaveti. Stekla sem po pomoč, otroka pa sta ostala ves čas pri njem in doživljala prav to, česar so se zdravniki nekako bali. Potem smo morali oditi. In tedaj sem se nena doma ustavila in rekla otrokoma: »Kaj pa, če ati umrje?« Tako sem jima prvič omenila smrt očeta. Vedela sem, da je hudo ... Tesnoba v meni je naraščala, obhajal me je nemir in v petek, ko se je komaj iztekel čas službe, se je možu izteklo zemeljsko življenje.

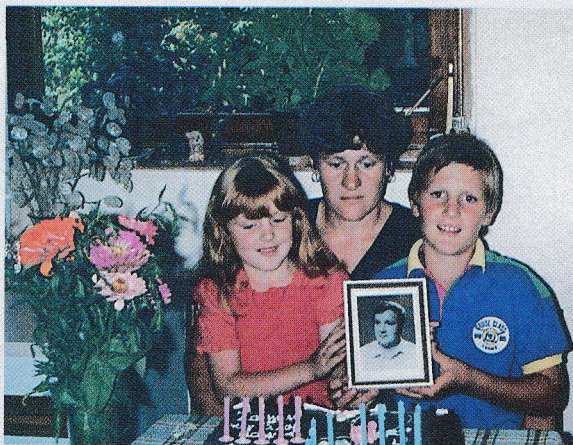
● **Ostali ste sami z dvema majhnima otrokoma.**

Najprej je bilo vse zavito v obilico solz. Klemen, osemletni fantič, je strašno jokal in hotel vedeti, kdaj bo spet videl atka, ko ga bomo že »dali v jamico.« Karmen, ki ji je bilo le štiri leta, je jokala, ker smo jokali drugi okrog nje. Nekaj časa smo vsak dan obiskovali očetov grob, ker nam je bilo tako lažje. Vse bolj sem čutila samoto ... Povsod sem čutila, da »me manjka polovica« in zdelo se mi je, da ne bom zdržala. Hvala Bogu pa sem imela okoli sebe ljudi, ki so mi bili pripravljeni prisluhniti in pomagati ... Kmalu sem spoznala, da moram naprej, ker bi tako želel in hotel naš ati in ker tako »zahtevata« otroka, ki si navsezadnje zaslužita prav takšno otroštvo kot ga imajo njuni vrstniki ... V meni pa je nenehno vrtal neki strah. Biti oče in mati. Bom zdržala? Videla sem vse probleme in težave, ki se pojavijo ob odraščajočih otrocih, pa jih težko rešujejo v

popolnih družinah, kako bom to zmogla jaz sama. Najbolj me je bilo strah odhoda otrok od doma, na šolanje v Ljubljano. Večkrat sem se zalotila na grobu s prošnjo možu: »Vem, da si še vedno z nami. Ti vidiš probleme pred menoj, zato mi prosim pomagaj, da bom prav ravnala, da prideta najina otroka do lastnega kruha po ne preveč trnovih poteh.«

● **Minilo je že 13 let od moževe smrti.**

Otroka sta odšla od doma. Najprej Klemen. Uspešno je končal srednjo šolo inšel naprej po poti študenta. Karmen je dijakinja na Gimnaziji Želimlje in upam, da bo s svojomarljivostjo program tudi zaključila. Med časom vdovstva pa me je doletela milost, ki mi je še utrdila tla pod nogami. Bog je prekrizal pota na-

še družine spotmi salezijancev. Odkrita nam je bila pot do Marijinega svetišča na Rakovniku, spoznalimo srečanja družin v Želimlju. Klemen in Karmen rada zahajata na duhovne vaje kot udeleženca in tudi že kot animatorja ter sodelujeta kot animatorja na poletnih oratorijih.

Hvala vam vsem, ki ste pripravljeni prisluhniti sočloveku v stiski in mu pomagati najti in hoditi po pravi poti. Po poti, »ki domov nas vodi, gor v nebo,« kot je zapisal F. K. Meško.

Helena Perko

SPET GA BOM VIDELA

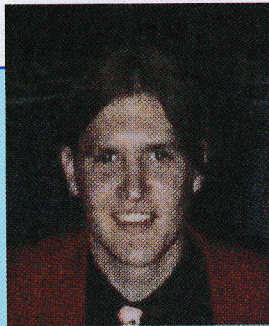
Solza ... Zakaj? Največkrat solze zaznamujejo našo žalost, redkeje privrejo na dan ob srečnih trenutkih. Toda te niso grenke kot tiste, ki spremljajo žalost. Prava škoda je, da jih ne doživimo pogosto.

Tudi sama se pogosto srečujem s solzami žalosti. Zadnje so me oblike pred kratkim. Stala sem pred krsto svojega strica in nemo zrla vanjo ... Nenadoma me zbole v srce. Ljudje ob meni so se pogovarjali ... o mojem stricu in njegovih sestrah in bratih. Besede so omenjale tudi mojega očeta: »Umrle je ... Enajst let je že ... Kako sta zrastle ...« Celih stavkov nisem slišala, a vseeno me je zbadlo, globoko v srce. »Enajst let je že, kar ni več mojega očeta.« Na lice so se prikrdle debele solze ... Tudi brat je jokal. Iz istega razloga kot jaz. Njegova povezanost z očetom je bila veliko večja kot moja. Bolje ga je poznal, saj je bil starejši. Zaradi tega sem mu kar malo zavidala. »Zakaj ga jaz nisem tako

dobro poznala, zakaj?« Poskušala sem si priklicati v spomin očetov obraz. Samo motna slika ... Stric v krsti pred menoj je bil edina podoba, ki me je spominjala na očeta. S tem dnem pa je tudi ta podoba odšla v večnost.

Grenkoba, ki se je naselila v moje srce, ni in ni jenjala ... Zaslisljala sem starejšo gospo: »Saj vem, da je hudo, ko umre kdo od tvojih bližnjih. Vendar mi, ki še živimo tu, moramo ostati trdni. Živeti moramo naprej. Navsezadnje tudi nas čaka smrt. In če bo Bog dal, se bomo v nebesih spet srečali.« V srce mi je posvetil žarek sreče: »Spet bom videla očeta ... lahko ga bom bolj spoznala.«

Karmen

OČETOV OBRAZ

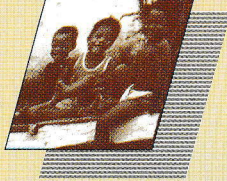
Ko sem se neke srede v 1. letniku srednje šole vračal iz šole, me je v parku napadel vrstnik ... teden dni pozneje me je izsiljeval za denar, pa spet naslednji teden ... Vse sem povedal mami, ki je ukrepala, kot je treba, in izsiljevanja so se končala. Vse to sem pripovedoval tudi svojim prijateljem v internatu. Eden od fantov mi je dejal: »Povej doma, oče pa naj ga počaka v parku ter

mu pokaže, kar mu gre.« Stisnilo me je ... Stežka sem izdaval: »Očeta nimam več. Ko mi je bilo osem let, je umrl.« »Oprosti,« se je še slišalo v sobi. Potem pa popolna tišina. Bog ve, kaj so razmišljali prijatelji. Moje misli pa so zaplule tja daleč v leto 1987, ko sem izgubil očeta ... Za kaj vse sem bil prikrajšan, ko sem tako majhen izgubil očeta. Ni ga bilo, da bi se igral z menoj, da bi mi »po moško« pomagal pri nalogah. Ni ga bilo niti takrat, ko bi mu rad zaupal, da sem ugledal dekle, ob kateri mi je srce hitreje bilo. Pa tudi takrat ne, ko bi ga rad vprašal, kako pribiti žebelj, kako varno uporabiti vrtni stroj, pa žago ali kako zavariti kako malenkost ... Le kdo me bo vsega tega naučil, sem se vpraševal ... Imam sicer sestro in mami, ki mi sicer daje vse in še več. Kljub temu pa pogrešam očeta, pogrešam »moškega«, zato tako rad vidim, da nas obišče stric Tonče, ki se rad pogovar-

ja z menoj in mi pomaga pri kakih bolj tehničnih stvareh ... V njem iščem lik očeta.

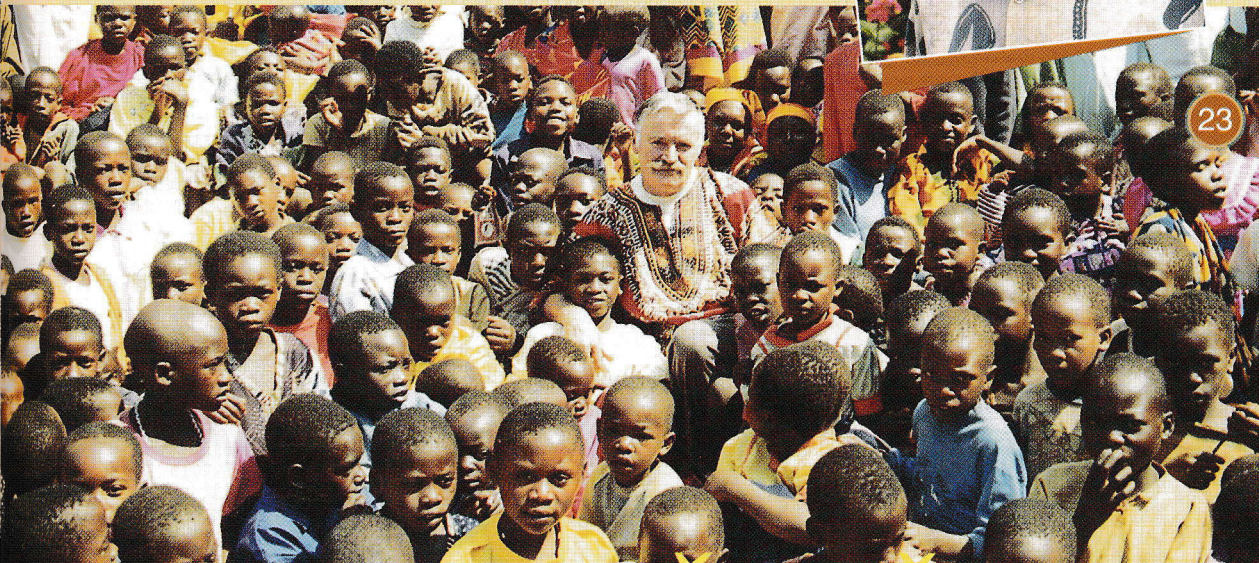
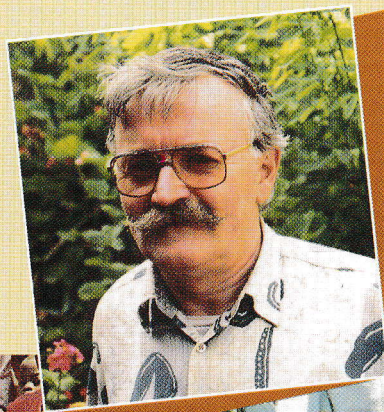
Po atkovi smrti smo se lotili postavljanja drvarnice. Hodil sem v drugi razred. Nekega dne, ko sem se vrnil iz šole, sem takoj po kosilu sam šel »kopat« na mesto, kjer naj bi stala nova drvarnica. Kopal sem, kolikor lahko koplje fantič osmih let, in nenadoma udaril ob skalo. Na tistem mestu sem zagledal oblček in v njem obraz atka, ki mi je rekel: »Klemen, priden bod', pa mami ubogaj!« Stekel sem v hišo k mami in ji to povedal. Da sem bil ves bled in prestrašen, mi pripoveduje mami. Tega si še danes ne znam razložiti ... So mi pa te besede ostale globoko v srcu. Skušam jih uresničiti. Vem, da mi to vedno ne uspeva, a vselej se zanesem na zaupanje in razumevanje mami in s skupnimi močmi nama največkrat uspe.

Klemen

POJDITE PO VSEM SVETU ...

Kličejo ga preprosto Vilko ali Vili. Je salezijanec pomočnik (brat). Prihaja iz Srednje vasi v Tuhinjski dolini. Izučil se je mizarskega poklica. Po odsluženi vojaščini je svojemu župniku izrazil željo, da bi postal redovnik. In župnik mu je tedaj rekel: »Salezijanci so veseli ljudje in ravno za tja si. Bodi salezijanec in ne bo ti žal!« Leta 1972 je napravil prve zaobljube, pred tremi leti pa je odšel v misijone v Afriko.

KO NE ZNAŠ REČI NE!

- *Vilko, in preden si se podal v srce Afrike?*

Kot mizar salezijanec sem opravljal razna mizarska dela – gradbeno in pohištveno galanterijo, opremiljal sakralne in cerkvene objekte. Največje delo naj bi bilo obnova oz. oprema cerkve Marije Pomčnice in salezijanskega zavoda na Rakovniku, kjer sem bival kar 18 let. Po letu 1990 sem odšel v Želimlje, kjer sem prevzel službo hišnega vzdrževalca v Gimnaziji Želimlje do leta 1997.

- *Pri 55-ih letih v misijone, v srce Afrike?*

Jeseni leta 1997 je prišel na dopust sobrat misijonar Danilo Lisjak. Že več kot deset let deluje v Afriki. Najprej je bil v Zairu, potem v Ruandi in sedaj že nekaj let deluje v Burundiju. V deželah, ki so prepolne s krvjo. In po vojni je treba ljudem pomagati, celiti rane ... Ko sva se srečala z Danilom, je bila njegova prva beseda: »Vilko, ti greš z menoj v Afriko v misijone!« Jaz pa sem mu odgovoril: »Najprej mi povej kaj bolj veselega in zanimivega kot pa da me vabiš v to Črno Afriko!« Danilo je vztrajal pri svojem: »Ne premišljuj, odloči se in

amen. 10. decembra letiva proti Burundiju in hitro pripravi vse potrebno!« Pa sem se ugovarjal: »Saj sploh ne znam njihovega jezika!« Danilo pa: »Italijansko znaš, njihovega jezika pa se boš naučil, saj sem se ga tudi jaz!«

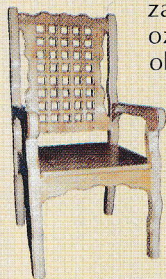
- *Menda si za pot v Afriko imel povratno karto, da bi se po mesecu ali dveh vrnil.*

Koliko je v tem resnice, ne vem. Nisem gledal, kdaj bi se s tisto karto lahko vrnil. Res, Danilo mi je zatrjeval: »Saj boš lahko šel takoj nazaj, četi ne bo ugajalo; sicer patako greš samo za tri mesece!«

- *Nisi se takoj vrnil, tudi po treh mesecih ne, ampak si prišel po dveh dobrih letih! Česa se iz teh dveh misijonskih let najraje spominjaš, morda pa ti je bilo kdaj tudi hudo?*

Najhujši je bil začetek. Tako, ko sem stopil na afriška tla, me je zelo zdelala huda sopara, da sem komaj dihal. Ko smo zapuščali glavno mesto Bujumbura, se nam je odprla strašna panorama: levo in desno podrte hiše, brez streh, poraščene s travo in z grmovjem. Na vsak kilometer je bila cesta zaprta, oboroženi vojaki so nas vpraševali, od kod prihajamo in kam gremo, kaj vozimo ipd.

Zelo vesel pa sem bil, ko sem uspel opremiti novo kapelo s stram sv. Vincencija: oltar, klopi in slovesni stol – tron. Tedaj sem mizarje, svoje pomočnike oz. vajence, tudi slikal ob tem stolu in so kar žareli od sreče in tudi sestre so bile zelo zadovoljne. Potem pa sem naštudiral še kar nekaj novih stolov. V zadnji najštevilčnejši seriji jih je bilo 50.

- *In sedaj, imaš dovolj črne Afrike?*

Nikakor. Že 22. februarja me čaka avion nazaj za Afriko. Moram se pohvaliti, da še nikoli nisem imel toliko ponudb za delo v domovini kot v teh dneh, ko sem bil na obisku doma. Odločil pa sem se, da grem vsaj za nekaj časa še nazaj v Burundij, kjer sem začel tudi kot učitelj mizarjev. Zakaj nazaj? Malo me je prevzela misijonska mrzlica, pa tudi velike potrebe so v tem misijonu, saj je kar nekaj del ostalo nedokončanih. Predvsem bi rad do konca opremil novo cerkev Marije Pomočnice v Burundiju, ki jo je v glavnem gradil Danilo (njegova prva cerkev v Burundiju) z domačini in je v tem zadnjem času začela dobivati streho.

Vsem bravcem Salezijanskega vestnika se toplo priporočam v molitev, tudi zato, da bi to delo tudi uspešno dokončali, obenem pa vas prav lepo pozdravljam.

Vilko, hvala ti za zgled velikodušnosti – naj bo zgled tvoje odprtosti za misijonsko poslanstvo Cerkve spodbuda vsem nam v domovini, da bi imeli odprto srce in oči za potrebe ljudi.

EVANGELIJ – SEME SPRAVE

S tem vodilom se salezijanska družba pripravlja na salezijanski misijonski dan. 11. novembra 2000 bomo salezijanci praznovali 125-letnico, odkar je prva misijonska odprava odšla v misijone. Zato je ob tem jubilejnim dogodku vrhovni predstojnik povabil vse inšpektorije po svetu, da prispevajo kega novega misijonarja za »odpravo 2000«. Tudi letos je v ospredju afriški kontinent. Salezijanski misijonski dan je usmerjen v Angolo, ki že 30 let trpi zaradi vojne za osamosvojitve in

zaradi drugih vojn in revščine. To pa je tudi dežela, v kateri so salezijanci in sestre HMP razvili zavzeto misijonsko delo. Z letošnjim salezijanskim misijonskim dnevom bi radi podprli poslanstvo salezijancev v Bengueli v Angoli, v kraju velike revščine, ki pa je odprt Kristusovemu oznanilu. Tam bi radi postavili tudi malo semenišče za salezijanske kandidate.

Sicer pa so danes salezijanci navzoči že v 123 državah sveta (v Afriki v 41 od 53). V misijone odhaja 129. misijonska odprava, ki jo sestavlja 20 salezijancev, 13 sester HMP in 16 laičkih prostovoljcev (tudi pet družin z otroki).

V zadnjih letih je vse manj misijonarjev iz Evrope (razen laikov). Letos odhajata v misijone prva dva Vietnamca (kako pomenljivo: prav ob smrti njihovega velikega misijonarja našega sobrata Andreja Majcna).

Povzeto po ANS 9/99

NAGRADA UNESC-a ZA HMP V ANGOLI

Organizacija Združenih narodov za vzgojo, znanost in kulturo vsako leto predloži v pozornost javnosti delo posameznikov ali organizacije za področje vzgoje in socialnega dela. Decembra l. 1999 je to UNESCO-vopriznanje za *mirovno vzgojo* prejelo Izobra-

več let obdeluje misijonske brazde te preizkušane dežele (na sliki mladi iz Kakuaka, kjer deluje s. Zvonka). Sama s. Zvonka je ob tem dejala: »To ni le priznanje za sestre HMP v Angoli; čutimo, da je priznanje za vse vzgojne ustanove naše Družbe, ki širom po svetu delujejo za blagor otrok in mladine.« Krajevni škof iz Angole pa je dejal: »Vendarle se bo po svetu lahko povedalo kaj pozitivnega o Angoli. Bogu hvala.«

mš

KOLEDNIKI IZ ŠENTRUPERTA ZA ANGOLO

Že tretjič zapored so nas v času božično-novoletnih praznikov obiskali koledniki. Čez 90 otrok (v 30 skupinah) in njihovih voditeljev se je vključilo v tokratno koledniško akcijo, prinašalo vonj kadila in Božjega blagoslova v sleherni hišo našega kraja ter ob božični pesmi in pripovedi kolednice (pogovoru treh kraljev s Herodom) razveseljevali ljudi dobre volje. Tudi še tako oddaljeni zaselki ali posamezne domačije so bili deležni obiska treh kraljev (skupaj nad 600 gospodinjstev).

Darovi, ki so jih ljudje namenili ob koledovanju, bodo šli za misijone. In sicer misijonarju Ernestu Saksidi v Brazilijo (v okviru vse-slovenske koledniške akcije) ter naši rojakinji iz Šentruperta, salezijanki s. Zvonki Mikec v Angolo, ki gradi solo za tamkajšnje otroke in smo ji ob lanskem obisku tudi obljubili svojo pomoč.

Bog daj, da bi stara slovenska šega koledovanja našla mesto v sleherni slovenski župniji, kot to velja npr. za sv. Miklavža, vzornika dobrote. Kajti le tako bomo počasi, toda vztrajno prekosili našo narodno in krščansko zavest z vsem, kar se je skozi stoletja izkazalo za dobro in nas je gradilo. Tudi zato bo naše srce še bolj odprto za ljudi, ki so naše pomoči potrebni, pa naj živijo ob nas ali tam nekje daleč na drugem koncu sveta. Koledniška misijonska akcija nas v tem prepričanju vedno znova potrjuje.

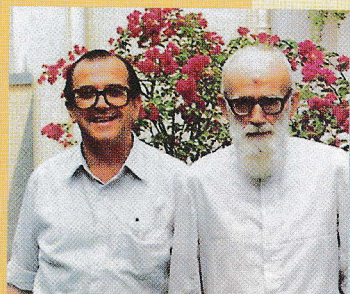
sos

ževalno središče Don Bosco iz Kakuaka v Angoli, ki ga vodijo sestre HMP. Center deluje že 15 let, v njem so otroški vrtec, osnovna šola, poklicna šola, večerni tečaji opismenjevanja za žene in mladinski center. Mednarodno priznanje je javnost ponovno opomnilo na dramo, ki jo dežela že leta preživlja zaradi vojne. Hkrati je to velika spodbuda za to skupino Bogu posvečenih žena, ki med ubogimi te dežele zavzeto delujejo navkljub vsem težavam, globoko prepričane, da je vzgoja najučinkovitejša pot za graditev miru. Od letošnjega februarja naprej je v skupnosti v Kakuaku tudi naša misijonarka s. Zvonka Mikec, ki že

NAJ SE GOSPOD DOTAKNE NJEGOVIH OČI

Misijonar Ivan Kešpret o misijonarju Pavlu Berniku:

Pred kratkim sem po dolgem času dobil pismo od g. Bernika. Čudil sem se, zakaj tako dolg molk. Zdaj pa mi po svojem tajniku sporoča v angleščini, naj mu zamudo oprostim, ker je skoraj popolnoma slep. Ker ne vidi, ne more pisati. Upa, da bodo zdravniki našli pravo zdravilo za njegove oči. Prosi me tudi, naj to sporočim slovenskim salezijancem in se jim zahvalim v njegovem imenu za vse, kar storite zanj. Priporoča se v molitev, da bi se Gospod dotaknil njegovih oči.

Naša ljuba Gospa vsakdanjih skrbi

26

Vsepovsod naokrog vidim
množico ljudi, ki so vsi polni skrbi;
vsak dan se vozijo z istimi avtobusi, z istimi vlaki,
vsak dan enako hitijo po pločnikih,
vsak dan jih spremlja isti nasmeh, ista bol.
Vsi skupaj smo iz dneva v dan isti!
Sprejmi naše vsakdanje skrbi,
ki jih polagamo v tvoje srce
kakor venec dolgih litanij.

Naša Gospa vsakdanjih skrbi,
Naša Gospa nenehnega pranja,
Naša Gospa dni brez veselja,
Naša Gospa noči brez spanja,
Naša Gospa negotovih jutrišnjih dni,
Naša Gospa koncev meseca brez denarja,
Naša Gospa let brez dopusta, počitnic ...

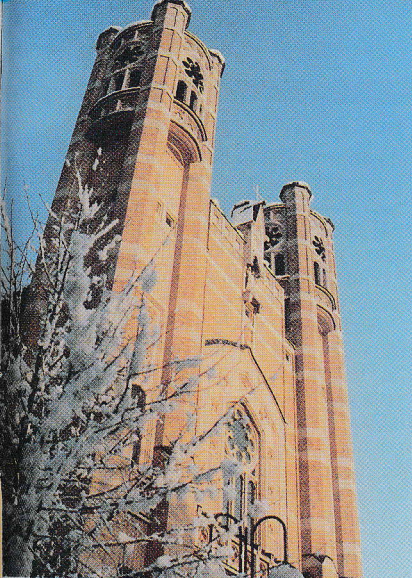
Preprosta gospodinja in iskrena sosedka,
vedno na voljo in zvesta nalogam;
zaradi revnega zavetja ob Sinovem rojstvu
poznaš stisko ljudi, ki bivajo v bednih luknjah,
spričo tesnob, ki si jih prestala kot mati,
razumeš naše skrbi in težave z otroki;
po drobnih uslugah, ki si jih izkazovala drugim,
sprejmi naša dejanja vzajemne pomoči ...

Tvoje življenje je bilo revno, vendar veselo;
moje je polno zavisti in preračunljivosti,
vendar te pozdravljam, Marija!

Mati človeškega rodu,
bediš nad zibelko sveta, ki nastaja.
Človeštvo, zbrano pred tabo,
je tvoj Sin, ki odrašča ...
Ob tvoji brezmejni radosti, ob zarji vstajenja
ob tvoji globoki ljubezni – ob jutru vsakega dne
priznavamo, da je Jezus Kristus, tvoj Sin,
naše vstajenje in življenje.

Luis Retif

NOVA ZVONOVA NA RAKOVNIKU NAPOVEDUJETA OBLETNICO

V zadnji številki Salezijskega vestnika je bila objavljena izjava o neizpraznjenih prostorih Salezijskega zavoda Rakovnik. V januarju je tovarna **Angora** prenehala proizvajati v teh prostorih in izpraznila dve nadstropji. Veliko strojev in drugega inventarja pa je še ostalo v pritličju. Upamo, da bodo tudi ti prostori čimprej prazni.

Marsikdo vprašuje, kaj nameravamo z vrnjenimi stavbami. Največje pomanjkanje prostorov čuti rakovniška župnija, ki bi rada razvila vse-

stransko ponudbo za otroke in mladino v okviru salezijskega mladinskega centra. Salezijski zavod potrebuje primerne prostore za knjižnico, zlasti pa za stanovanja salezijancev na Rakovniku svoj sedež tudi druge salezijske ustanove (inšpektorialno vodstvo, založba Salve, Projekt Skala, Mladinski ceh ...), je potreba po prostorih res velika. Radi bi preuredili tudi kak prostor za sprejem mladih na potovanje. V mnogih evropskih mestih, kjer imamo salezijanci svoje postojanke, je na voljo kak prostor za prenočitev mladih, ko gredo na ekskurzije ali romanja. S takimi prošnjami se obračajo na nas zlasti skupine, ki potujejo iz vzhodne Evrope proti Italiji.

Župnija Rakovnik je začela zbirati sredstva za nov **jubilejni svetoletni zvon**. To bo njihovo darilo svetišču Mari-

je Pomočnice ob 75-letnici posvetitve cerkve. Tako bo tudi drugi zvonik po več kot tritret stoletja samevanja opravičil svoj obstoj. Okrog 3900 kg težek zvon bo za praznike pozdravljal farane in romarje ter navduševal za bogoljubno življenje.

Veselju župnije se bodo pridružili tudi drugi dobrotniki s 1200 kg težkim **zvonom mašne zveze**. To bo simbolni spomin na dobrotnike, ki so pomagali graditi rakovniško svetišče. Ta zvon bo vabil k maši vsako soboto ob 7. uri, ko se pri oltarju Marije Pomočnice obhaja sv. daritev po namenih članov mašne zveze. Njegov glas pa bomo slišali še ob sobotah opoldne in pri večerni avemariji. Vera, zaupanje in velikodušnost Marijinih častilcev bo tako odmevala tudi v pesmi zvonov.

Tone Lipar

27

V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE ste do 10. 2. 2000 darovali:

Ambrožič M., Andrejašič M., Antič K., Balazič V., Baloh T., Bartol A., Bojanovič M., Borštnik J. in P., Božič, Božič Z., Brodarič M., Čeferin M. 3x, Černe F., Černe L., Dejak M. 2x, Dolensek J., Dolinar R., Družina Adamič, Družina Colner, Družina Paskvale, Družina Šterk, Erlah T., Ferjančič F., Fister C., Flajnik A., Frelj N., Frlic N., Gaber J., Galin M., Gjergjek M., Golob B., Golobič C., Grašič N. 3x, Grdadolnik I., Grmšek A., Gumilar J., Hostnik A., Hrastnik J., Hrastnik J. in F., Hribar V., Indihar J., Iršič A. 2x, Jakša J., Jamnik J., Jeras M., Jerič M., Jeseničnik J., Jesenovc D., Kadunc Z., Kapler A., Kapš S., Kapus A., Kastaneto M., Kavčič F., Kelich C., Klančar - Trček K., Knap A., Knez J., Kosi M., Košak M., Košir I., Kotnik Š., Kovač P., Koželj C., Krajnik M. 2x, Kralj A. in A., Kranjc R. 2x, Krese M., Krivograd Š., Lah T., Lavrič E., Legat A. 4x, Levstek M., Likar A., Logar I., Malnar A., Mariničič A., Marolt J. in T., Marolt N. 2x, Mazij A. in S. 3x, Milavec B., Mirt J. in A., Močan F., Mohar J., Mrgole J., Mrzel S., Musič Z., Nagode J., Nartnik C. 3x, občina Beltinci, Občina Velike Lašče, Ogrin I., Papež M., Pečlin A., Pečnik A., Pegan A., Percič F. in T., Perovnik I., Perušek M., Peterle M., Petrič M. 2x, Piltaver B., Plahutnik P., Pleskovic J., Plevčak M., Poreber A., Praviček O., Preložnik M., Prisljan J., Rebolj N., Remec F., Rupnik P., Savjoc I., Samida N., Senica J., sestre sv. Križa, Simončič, Skornšek M. 2x, Šlana M., Šodec F. 4x, Srebernjak F., Suhadolnik I., Šeligo J., Šifrer F., Šket R., Škrabec J. 2x, Škrabec S., Šlihtuber M., Šolar A., Špes I., Štebih M., Tacer M., Teran F., Terglav F., Tomšič M., Turuk P., Tušek J., Valentinič T., Vesel A., Vodlan F., Zalaznik V. in B., Zalesnik M., Zalesnik T. in E., Zalokar M. 2x, Zelič K. 3x, Zorko I., Zorko K., Zorko T., Zupan F. 2x, Žabot V., Žagar M. 2x, Žmuc A., župnija Rakovnik in več neimenovanih dobrotnikov, molivcev za duhovne poklice in bralcev Salezijskega vestnika. Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog povni.

Kako prispevati v sklad Gimnazije Želimlje? Svoje prispevke v sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov: **Salezijanski zavod, Želimlje 46, 1291 Škofljica • Številka žiro računa: 50100-620-133 • sklic na številko: 05 1010115-1580175 Nova Ljubljanska banka d.d.** • Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako 'Gimnazija'.

JOŽE TROBENTAR

* 18. 2. 1914 - † 23. 12. 1999
salezijanec pomočnik

Rodil se je 18. februarja 1914 v Bresternici, župnija Kamnica pri Mariboru, očetu Jakobu in materi Ani, r. Hauptman, 22. februarja je že prejel sv. krst. Njegova

sestra je postala redovnica, prav tako z veliko posluha in ljubezni do petja in glasbe kakor sobrat Jože. Po končani štiriiletni ljudski šoli v domačem kraju so ga starši poslali v nižjo klasično gimnazijo v Maribor. Z osemimi leti je prejel zakrament sv. birme pri Sv. Križu nad Mariborom. Po opravljeni nižji maturi je šel v Salezijanski zavod Veržej in bil po enem letu sprejet v noviciat, ki ga je opravil na Radni pri Boštanju in 11. avgusta 1934 izpovedal prve redovne zaobljube. Tukaj je potem nadaljeval še zadnjeta tri letnika višje gimnazije, zatem se je preselil na Rakovnik v Ljubljano, kjer je opravljal filozofsko-teološke študije in vmes še vzgojno prakso. Ko je končal štiriinajstmesečno vojaško služenje, je 8. julija 1941 na Rakovniku v Ljubljani napravil večne zaobljube.

Zatem se je začela njegova značilna pot, ki je zaznamovana v svojem pretežnem delu z mnogimi menjavami kraja delovanja. V času druge svetovne vojne je dokončeval študij teologije v Italiji, kjer se je moral zaradi bombardiranja preseljevati iz Chierija v Bagnolo in od tu na Crocetto v Turin. Vmes je, kmalu po diakonskem posvečenju, težje zbolel. Zdravniki so odsvetovali duhovniško posvečenje. Če so vzgojitelji že leta 1933 zapisali, da je vesel, živahen, preprost, marljiv, pobožen, srednje nadarjen, a zelo prizadeven in v svojem ravnanju kar prikupen, je zdaj nastopil čas tesnobe za nj in za sabrate.

Pokojni Jože se je potem kmalu vrnil v domovino in opravljal svojemu zdravju primerne službe na Rakovniku v Ljubljani, na Knežiji v Zagrebu in na Reki. Leta 1952 ga že najdemo v Rovinju kot organista in zakristana. Po dveh letih se je zopet vrnil in kmalu nadaljeval svoje služenje skupnosti v Zadru, v Janjevem na Kosovu, pa zopet v Sloveniji na Radni in Koprivniku. Da bi si utrdil zdravje, mu je bilo omogočeno bivanje zunaj skupnosti, še posebej več let v Poljčanah, kjer se je posvetil glasbi in zborovodstvu. Ko se je mogel znova vrniti v skupnost, je bival z manjšimi presledki na Koprivniku do leta 1990, zatem ves čas na Trsteniku.

Njegovo zdravstveno stanje se je v zadnjih dveh desetletjih vedno bolj umirjalo in je tako mogel z veliko ljubeznijo pomagati svojim sobratom, s pravo mladostno gibčnostjo je opravljal svoja vsakodnevna dela med hišo, cerkvijo in pokopališčem. Le v zadnjem slabem mesecu ga je bolezen, katere klice je že dalj časa nosil v sebi, hitro presinila in mu odvzela moči. On pa je te zadnje dneve sprejemal v miru, zaupno in vdano. Ob molitvi sobratov, na obletnico plebiscita, tik pred praznikom Gospodovega rojstva je vstopil v večno življenje.

Duhovno podobo rajnega zaznamujejo tri temeljna dejstva: veliko hrepenenje po duhovništvu, bolezen in navdušenost za cerkveno glasbo. Znotraj tega trikotnika pa se zrcali njegov poseben čut za duhovni svet ali preprosto: ljubezen do Boga.

Gotovo mu ni bilo lahko, da zaradi boleznih ni mogel prejeti dar duhovniškega posvečenja. Latentnost boleznih je povzročala notranje iskanje in razmišljanje, če ne bi bilo morda bolje, da bi zunaj redovne skupnosti iskal pot svojega poklica. Zelo mu je bilo pri srcu gregorijansko petje. Njegova naravna živahnost ga je navajala k razgibanemu delu, življenju, hoji in nasploh posebnemu slogu življenja. Zanj je bila največja čast peti in igrati v Božjo čast in slavo. Biti pri Gospodovem oltarju, razglašati njegovo besedo, občestvovati spastirji Cerkve in obhajati praznične shode.

To duhovno ozračje pri sebi in drugih je pospeševal tudi z izdelovanjem rožnih vencev in gorečolitvijo rožnega venca. Posebej mu je

bila pri srcu Marija. Romanje v Marijina svetišča je doživljal kot resnično vsestransko ozdravljenje in prenovu. Njej je zaupal vse svoje in vse skupnostne težave. Vse do zadnjega diha je ohranjal popolno zvestobo Bogu, Cerkvi in Družbi.

Od njega smo se poslovili na praznik sv. Družine v nedeljo 26. decembra. V dobrem mesecu dni sta tako našla svoj pokoj na trsteniškem pokopališču dva zavzeta salezijanca pomočnika (poleg njega še Ivan Pompe). Naj pri Bogu izprosita novih poklicev v salezijanski družbi.

Povzeto po nagovoru S. Hočevarja

AMALIJA UKOTIČ

* 24. 4. 1934 + 8. 7. 1999

8. julija 1999 je odšla k Bogu naša ljubljena in edinstvena mamica. Rodila se je 24. aprila 1934. Bila je zvesta Marijina častilka in molivka za duhovne poklice. Kakor Božji izvoljenec sv. Kilijan se je tudi naša mamica priporočala v molitvah Jezusu in Materi Božji. In prav Bogu in Materi Božji se zahvaljujeva, da sva jo imela za mamico. Njeni najdražji.

Dorjan in Nataša

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Cesar Katarina, Metlika
Grgič Petar, Split
Hribar Čita, Ljubljana
Krontar Alojzija, Šentjanž
Krnjar Ivanka, Ljubljana
Medved Francka, Leskovic
Meško Erna, Lahonci
Osvald Kiristina, Lenart
Peklenek Katarina, Ljubljana
Petrič Marija, Sv. Gregor
Petrič Milka, Ortnek
Preložnik Melita, Loče
Romšak Katarina, Dolsko
Veble Anica, Brežice
Volavsek Albin, Razbor
Žakelj Franc, Godovič
Žnidaršič Miroslava
redovnica iz NM

PRIZNANJE ZA POVERJENIKE SALEZIJANKSEGA VESTNIKA

Ko je bil novembra 1999 na Rakovniku pri Mariji Pomočnici vrhovni predstojnik salezijancev J. E. Vecchi, je pri slovesnem bogoslužju predstavnikom poverjenikov, ki raznašajo Salezijanski vestnik, podelil posebna jubilejna priznanja. Sredi leta smo namreč prejeli v roke jubilejno 500. številko te naše skupne revije, ki je začela izhajati že leta 1904, samo dve dobri leti potem, ko so prišli prvi salezijanci na Slovensko. Druga svetovna vojna je izhajanje Vestnika prekinila za celih 25 let. Da se je znova »rodila« in razširila med številne Slovence, imajo velike zasluge mnogi raznašalci/poverjeniki. Ob tem velja vsem še enkrat iskrena zahvala za požrtvovalno in velikodušno delo apostolovata dobrega tiska. Nekateri poverjeniki so se takole odzvali na prejeto priznanje:

- Vsem in vsakemu posebej iskrena hvala za poslano priznanje. Tega gotovo nisem pričakovala. To je bilo zame res pravo presenečenje. Mislila sem, da le Bog ve za moje delo in skrite tihe molitve. Zdaj vem, da ni tako. Ta dokaz sem dala v okvir. Zdaj visi na steni pod križem poleg Slomška. Mani pa je še v večjo spodbudo za pridobivanje novih molivcev. (Poldka K.)
- Veliko presenečenje sem doživela, ko sem dobila priz-

nanje tako velike in svete ustanove, kot je don Boskova družina. Tako velike časti si nisem zaslužila, se pa vsem najlepše zahvaljujem. SV je zelo prilačen in tudi starejši ljudje ga radi berejo. (Ana F.)

- Najlepše se vam zahvaljujem za prejeto priznanje, ki mi bo v veliko spodbudo pri nadaljnjem delu in sodelovanju. To je zame najlepše darilo, kar ste mi ga mogli dati. Ampak premišlujem in mislim, da je to preveč, ker si tega nisem zaslužila. (Mimi P.)

- Minilo je že nekaj časa od prečudovitega doživetja pri Mariji Pomočnici na Rakovniku, ko sem ob priliki obiska don Boskovega naslednika prejela priznanje. Še enkrat se vam za to čast prisrčno zahvaljujem, saj je bil zame to eden največjih dogodkov v moji jeseni življenja. Bog plačaj. (Terezija C.)

- Z globokim spoštovanjem gledam na naše sodelovanje in se vam od srca iskreno zahvaljujem za priznanje. Večje nagrade in bolj dragocenega darila se ne bi nikoli mogla nadejati. (Cilka Ž.)

- Prav lepa hvala za poslano mi priznanje, bila sem presenečena, saj nimam nobenih zaslug, saj naredim le, kar lahko, držim se načela: »Ne kar veleva mu stan, kar more, to kristjan je storiti dolžan!« (Marija L.)

- Lepo se zahvalim za poslano priznanje. Nisem ga vredna, saj šele 14 let raznašam Salezijanski vestnik... Priporočam se vam v molitev, da bi se lahko opravičala svoje poslanstvo pri širjenju SV. (Anika H.)

- Prav lepo se vam zahvaljujem za priznanje, ki ste mi ga podelili ob tej lepi obletnici salezijanskega vestnika. Še naprej vam bom pomagal, kolikor bo v mojih močeh. Z vami bom povezan tudi v molitvi. (Andrej B.)

- Iskrena hvala za vse, kar mi pošiljate, posebej še za diplomu, čeprav je nisem zaslužila. (Marjeta V.)

- Zahvaljujem se vam za poslano priznanje; pa jaz si tega ne zaslužim, premalo naredim. Sem pa že v 73. letu in bom skušala to prenesti na kako mlajšo, če se bo dalo. (Helena T.)

Hvala vam vsem, ki raznašate SV. Vabim vas, da bi pridobivali nove naročnike. Če pojemajo vaše moči, vas prosimo, da poiščete novega poverjenika. Hvala pa vam tudi za vse darove, ki jih pošiljate za poravnavo stroškov pri tiskanju in razpošiljanju Salezijanskega vestnika. Bog naj vam obilo vse povrne s svojim blagoslovom.

Hvaležno uredništvo Salezijanskega vestnika

POSTNE DUHOVNE VAJE ZA MLADINO

3. skupina 17.-19. marec, **Bled**
 4. skupina 24.-26. marec, **Veržej**
 (F. Maršič, tel. 069/87-871)
 5. skupina 31. marec – 2. april, **Želimplje**
 6. skupina 7.-9. april, **Pohorje**
 Informacije in prijave (razen za Veržej):
 Jože Vidic, tel. 793-633

DUHOVNE VAJE ZELIMLJE

- 17.-19. 3. za fante in dekleta 7.-8. razreda
 24.-26. 3. za fante in dekleta 5.-7. razreda
 7.-9. april Duhovne vaje za srednješolce
 Informacija in prijave:
 Peter Polc, tel. N.C. 061/1702.100,
 061/1702-115

PROGRAMI PRI SESTRAH HMP BLED

- 31.3.-2. 4. Priprava na veliko noč za dekleta
 5.-8. razreda.
 7.-9. april Priprava na birmo za dekleta.
 27.-30. april Duhovne vaje za mlade.
 Informacija in prijave:
 s. Ivanka Berčan, tel. 064/741-075

DUHOVNI VIKEND ZA STUDENTE IN ANIMATORJE

- 14.-16. april **Koprivnik**
 Informacija in prijave:
 Martin Liseč, tel. 1271-419

ŠPORTNI TURNIR ZA FANTE IN DEKLETA

15. april **Ljubljana Kodljevo**, začetek ob 9.00
 Informacija in prijave:
 Metod Ogorevc, tel. 061/127-1459

MEDNARODNI SEMINAR: MLADI-ULICA-PRIHODNOST

- 6.-8. april **Ljubljana**, Teološka fakulteta
 Informacije in prijave: Skala, tel. 061/1271-419

GRAHOVO POSVETITEV CERKVE

27. april ob 10. uri slovesna posvetitev cerkve
 Marije Brezmadežne

OBJEM

sl. b. ne predstavlja avtorja

Gospod, v prepolnem vsakdanu te iščem.
 Iščem ljubezen v svojih šolskih knjigah,
 zvezkih, a nikjer je ni!
 Iščem jo v popoldnevih svoje sobe,
 v pisanju šolskih nalog ...
 Iščem jo, ko želim vsem ugajati
 in delati tako, da bo drugim prav.
 Iščem jo v joku, v obsojanju
 in sebe v lepo luč dajanju;
 a Gospod, ni je in ni!
 Učim se, delam,
 iščem od jutra do večera,
 da bom v življenju nekoč srečna ...
 A ... A ti veš, Gospod, da potrebujem
 samo objem,
 in koga, ki me imel bo rad,
 takšno kot sem – hčerko ločenih staršev
 in sebično punco, ki vidi samo sebe.
 Tvoja ... N.N.

V letu 2000 vabljeni k

ADORACIJI

vsak četrtek od 17.30 do 18.30
 v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku.
 Salezijanci

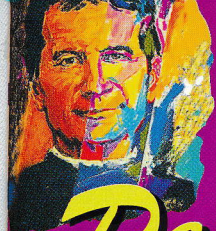
MLADINSKA MAŠA

Vsak prvi četrtek v mesecu ob 18.30
 na RAKOVNIKU

6. april
 4. maj

Salezijanska mladinska pastorala

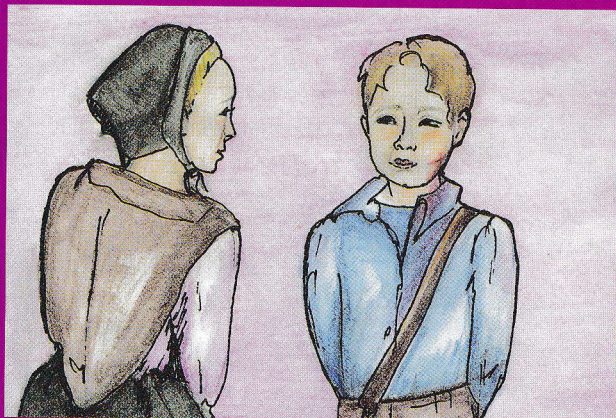
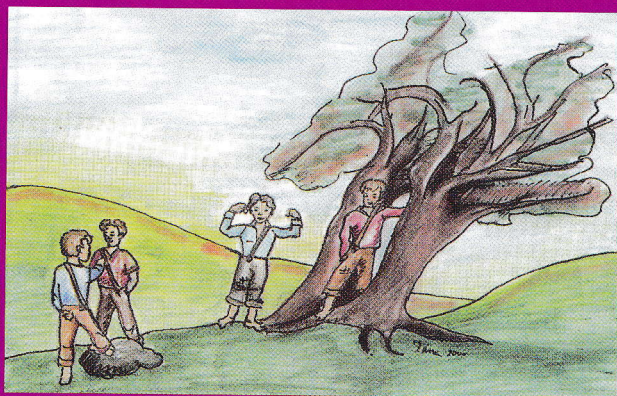

Don Bosko, ti si Desem veselja

Delaj danes tako,
da ti jutri ne bo treba
zardevati.
sv. Janez Bosko

IGRA, PRASKA IN ŠIBA

● Vaški otroci so že čakali štiriletnega Janezka. Med njimi so bili tudi krepki fantiči, nekateri robavsasti v govorjenju in vedenju. Preganjali so krte, iskali gnezda po drevju, se predajali neskončnim igram, posebno še nekakšnemu preprostemu baseballu. Neko popoldne je Janezek prijokal domov s krvavim obrazom. Nekdo je namesto po žogi mahnil s palico po njegovem obrazu.

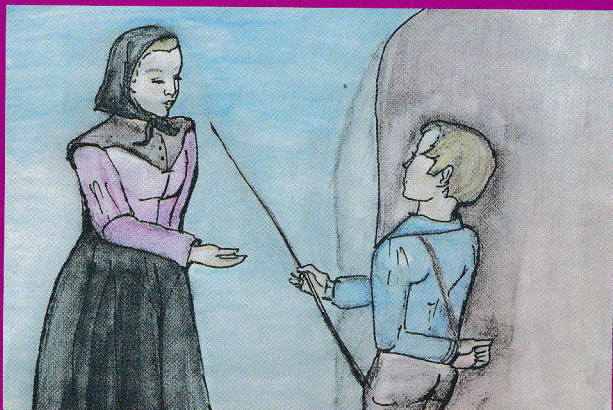

● Mati Marjeta je zaskrbljeno dejala: »Nekega dne boš prišel domov brez očesa. Zakaj se družiš s temi fanti? Ne veš, da nekateri niso nič prida?« »Če želite, ne bom več hodil z njimi. Veste, mati, če sem zraven, se vseeno lepše vedejo. Ne govorijo grdih besed.«

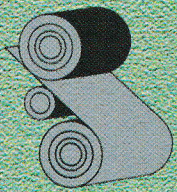
In mati Marjeta je popustila.

● Nekega dne je Janez zagrešil precej hudega. V naglici je pustil zajčnico odprto in zajci so se razkropili po travniku. Ni jih bilo

lahko spet poloviti. Ko sta se mati in Janez utrujena vrnila, mu je pokazala šibo v kotu: »Janez, pojdi po šibo.« Otrok se je umaknil k vratom: »Kaj bi z njo?« »Prinesi jo, pa boš videl.« Materin glas je bil odločen. Janez je šibo vzel in jo od daleč podal materi: »Mar jo hočete poskusiti na meni?« »Zakaj pa ne, ko si mi tako zagodel.« »Mama, ne bom več.« Mati se je nasmehnila in Janez tudi.

Besedilo: T. Bosco, Don Bosko, Ljubljana 1988,
str. 18-19, Risbe: T. Špendal

grafične
storitve

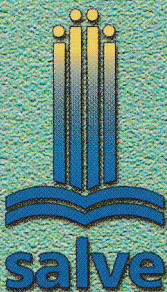
knjige

zgoščenke

spominki

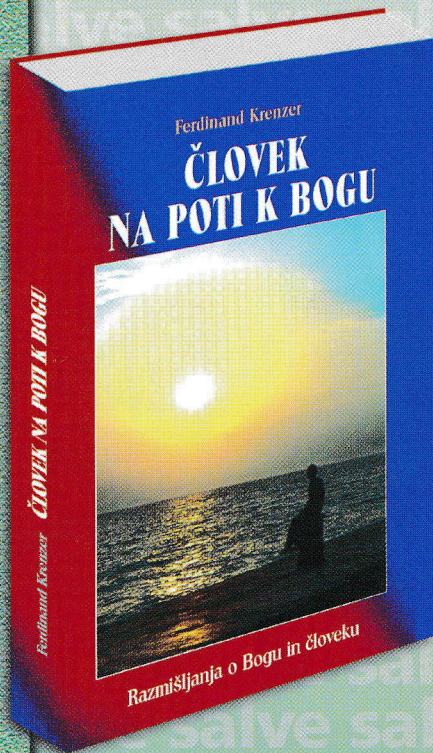
založba, trgovina, priprava za tisk, video • p.p. 2404 • 1001 Ljubljana • tel.: 061 127 73 10

Natale Cerrato

Pregovori mame Marjete

Mama Marjeta je bila preprosta, pobožna, delavna kmečka žena, ki je svoje otroke vzgajala v veri in krščanski omiki. Njeni pregovori so postali živ zgled, ki je vreden posnemanja.

Cena knjižice: 200 SIT

Ferdinand Krenzer ČLOVEK NA POTI K BOGU

Bog se razodeva po ljudeh. Avtor je zbral številne odgovore na iskanja, vprašanja in kritke ljudi, ki so ga spraševali za nasvete. Gotovo boste v knjigi našli veliko stvari za svojo duhovno rast.

Ferdinand Krenzer
ČLOVEK NA POTI K BOGU

Razmišljanja o Bogu in človeku